

Kézen-fogva

antológia
2016

Kézen-fogva antológia
2016

**Kézen-fogva
antológia
2016**

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2416-2620

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2016

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó -----	6. oldal
Ambrus József és Puskel Irén (Kis Csillag) -----	8. oldal
Bihari Zsoltné,	
Dávid Jánosné és Bihary Anna -----	13. oldal
Bukovinszky Mária és Kocsis Erika -----	21. oldal
Fuchs Gábor és Hebeny Léna -----	33. oldal
Horányi György és Horányi Hanna -----	40. oldal
Komáromi Anna, Áron, Bogdán, János,	
Juhász Krisztina, Sziklai Zsombor -----	52. oldal
Mráz Erzsébet Irma és	
Kocsis Roland László -----	72. oldal
Soós Katalin és Kriska Bálint -----	82. oldal
Vilcsek Adrienne és Vörös Eszter Anna -----	93. oldal

Előszó

Igazán örömünkre szolgál, hogy ez új típusú antológia „életben tudott maradni” és tavalyi első megjelenése után ismét a kezükbe vehetik az olvasók.

Nem volt egyszerű – és ahogy látható nem is vaskosodott az elmúlt évhez képes, sőt kicsit vékonyabb lett. Viszont ismét megtelt és ez a lényeg!

Még nagyon új ez a kezdeményezés, a közös pályázat még sokak számára idegen, ismeretlen, a kivitel magas minőségi követelményei is szokatlanok lehetnek. Bízunk benne, hogy hamarosan „divatba jön” és egyre többen élhetik majd át azt, amit a Kézen-fogva nyújtani képes, amit a Kézen-fogva szellemisége jelent – az alkotásnak azt az örömét, amit a közös megjelenés adni tud a művészeknek.

Talán semmilyen más megjelenés nem képes a művészet, az alkotás valódi lényegét ilyen erősen megfogni, megjeleníteni, továbbítani. Azt az értéket, amit az alkotó emberek egymásnak tudnak nyújtani. ...és igaz ez akkor is ha valódi művészekről, tapasztalt alkotókról, akkor is ha amatőrökről, akkor is ha a művészettel éppen ismerkedőkről van szó.

Az olvasó számára is különleges öröm látni azt, ahogy a közös alkotás örömeiben osztoznak a pályázók a kötet oldalain. Nem akar egyikük sem a másik fölé emelkedni, mindenki azt akarja, hogy a közösen kialakított oldalak megmutassák a rajtuk megnyilvánuló alkotók összetartozását, az együttlétek örömét, inspiráló voltát és hogy a könyvet lapozgatók is részesülhessenek ezekből a pozitív élményekből, ezekből az emberi energiákból.

Az alkotói csoportok között most is akadnak rokoni kötelékekkel összekapcsoltak és olyanok is akik „csupán” barátok, alkotótársak.

Ami közös, hogy képesek a világ bennük lecsapódó mindennapjaiból, történeteiből, élményeiből alkotásokat – verseket, prózákat, rajzokat, festményeket, fotókat létrehozni és ezeken keresztül továbbadni mindezt azoknak, akik nem sajnálják az időt és figyelmet fordítanak a megszületett művekre.

A lapokon szinte minden korosztály képviselteti magát.

Nincs is ebben semmi csodálatos, hiszen az alkotás nem korfüggő, hanem az emberi létezés alapfeltétele. A közös alkotás és egymás műveinek a tisztelete pedig különösen fontos ebben a rombolással, széthúzással, elidegenedéssel teli korban.

Reméljük, hogy kezdeményezésünkkel legalább egy kicsit hozzá tudunk járulni az egymásra-figyelés, a közösségépítés erősítéséhez.

Éppen ezért kiadónk továbbra is kitart tervei mellett, miszerint ez csak egy hosszú és tartalmas sorozat első két darabja, mert hiszünk benne, hogy: Az alkotás, ha egyének hozzák is létre a műveket, mégis közös eredmény, hiszen mindannyian hatunk egymásra, mindannyiunk munkái nyomot hagynak a többiekben. Az Ember csak közösségben teljesebb lehet ki!

Ezt a gondolatot legszebben József Attila fogalmazta meg Nem én kiálltok című versében:

„Hiába füröszköd önmagadban,
Csak másban moshatod meg arcodat.”

Boldog és tartalmas szemlélődést, olvasást kívánunk a kiadó nevében:

Juhász Krisztina és Komáromi János

Ambrus József és Puskel Irén (Kis Csillag)

Ambrus József: Gyergyószentmiklóson születtem. Korán megszerettek a versek, én is korán megszerettem őket. Verseim több mint 30 antológiában jelentek meg és több újság hasábjain is olvashatók. A vers mindig táplálja vonzalmamat és lírai realizmust próbál alkotni nap mint nap... Verseimben hagyományos és modern formák váltakoznak, a kísérletezés szelleme foglalkoztat... Köteteimben frappáns feleseléseket, ellentéteket, formabontásokat, láthat az olvasó... Öt verseskötetem jelent meg: Férfiének, Kifosztott szépség, Golgotavirág, Az élet boldjára és Egy marék szerenád.

Puskel Irén (Kis Csillag): Szeretem a verseket, életem szakaszaiban sokszor lapozgattam a versesköteteket, de sokszor, különböző okok miatt a polcra kerültek... Vannak kedvenceim a klasszikusok és a kortárs költők között is. Nem tartom magam költőnek, de sokszor papírra vetem gondolataimat, érzéseimet... Nemes egyszerűséggel, az iskolapadban tanultak alapján alkotok, ha a pillanat úgy kívánja... Még bizonytalanság övezi verseimet, de nem is törekszem a tökéletességre... Ars poeticám zsigereimből fakad, és tiszta tekintetet parancsol a tollnak. Így írok én. Kellemes időtöltést, és olvasást...

Másért, másként

Ambrus József

Mindenki másért, és másként szeret,
egyéni színvonal, el kell mondanom,
elmém falja a gyors lényeket, -
jelek ritmusát figyeli az arcom.
Magányos szem vagyok mindenütt,
reménytelen kísérlet, találmány,
hideg csöndben kószolva derűt,
partizánkodik mögöttem az ármány.
Légy magyar – ne szürke számadat,
ne hagyd pusztulni nőtlen véredet,
mert pusztítja betűit a mondat,
s a reformgáz lángja eléget.

Sokszor elkapom a szavak ritmusát,
sötét képzeletem benépesít –
mert homlokom vázlatát kibontják,
s lábujjhegyen pislákol a tévhit.
Mondják, írásom nemzetemért szolgál,
modern szívekben mosolyog a dallam,
jobb nekem, ha köztetek maradok,
riadt kövekben, mozdulatlan.

Világok születése végül meghajol,
tartalékold magad, bizarr időkre,
mert mindenki másképp araszol,
és más álmokat sző énekébe...

Ezerféleképpen

Ambrus József

Derék ötletek új bőröm alatt,
tanácsom ha bárki is kikérné,
meghúzom a bölcs irányvonalat,
ha megbánás kovácsolja széppé,
ezernyi színes változatban –
ahol gőgös lehetőség árad,
a megszokottnál szinte magasabban,
csak ne fordítsunk a jelennek hátat,
mert minden sor megemeli szintem,
görcsös fonaladdal húzd magad közel,
lépni a jövőbe, lendületre készen
üstökéből, évfordító görgeteggel.

Szertezüll, kifordul magából,
jelet érez saját sorsa ellen,
de férfiként is jó időben startol,
csak szánalmat bőven növeessen,
mint génekben egybeolvadt érzék,
milliméterre csontod szembesül,
sokszor úgy érzem, mintha üres lennék,
vékony bőröm alatt egyedül.

Vérből szűrt halandzsát igyatok,
bomoljatok ezerféleképpen,
kölcson-pénzből poéziát gyártok,
amíg gyűrött lelkemet vasalja az Isten.

Merész utakon

Puskel Irén (Kis Csillag)

Merész útjaimon
kóbor vágy perel,
változó világban
névtelen követel.
Minden emberire
mozdul a pulzusom,
amit az irigyeim
sokszor vesznek zokon.

Merész létezéssel
lettem megáldott,
köszönő végletek,
szép húsú talányok.
Tenger éjszakáim
mégis odavesztek,
vágyak bitangjai,
de fölékszereztek.

Színt cserélt jelzések,
női áramában,
formálja anyagát,
parancsba dőlt lábam.
Merész bölcs utakon,
indulj a szív iránt,
hisz nagyobb parancsot,
nem lehet bízni ránk...

Jóslatok

Puskel Irén (Kis Csillag)

Ma elcserélem sorsomat,
új világ felé lépegetve,
ne bántsanak bogáncsaim,
vággyal, iszonyal pörlekedve.

Ma befogad nyűg, magány,
arctalan jóra gondolok,
erőlködik a magyarázat –
és csókol a Nap, ha hagyod.

Elképzelem az élet arcát,
látomások, üres szemek,
okos a szó, a mozdulat,
benyelnek az évezredek.

Tele vagyok bús teherrel,
száguldok mint gyorsvonat,
tovatűnődsz minden reggel,
és méricskélik súlyodat.

Mögöttem sivatag a vadon,
szememben őrült nyílhegyek,
felemás ünnepi jóslatok
kormos magmájába tévedek...

Bihary Zsoltné, Dávid Jánosné és Bihary Anna

Bihary Zsoltné, Emőke: Életem döntő hányada praktikus megfontolások jegyében telt, bár erősen vonzódok a művészetekhez is – igaz, újabban inkább befogadói szinten. Olykor mégis elfog az alkotás- és közlésvágy. Erre társultunk egymással Anna unokámmal és Ágnes barátnőmmel, ha más-más kifejezési formákban is.

Bihary Anna: vagyok, 15 éves középiskolás. Kiskorom óta szeretek rajzolni, festeni. Szabadidőmben ma is ez a kedvenc foglalatosságom. A kézműves dolgok is érdekelnek, mint a nemezelés, agyag-formázás, szívesen készítek bármit bármiből, ha megindul a fantáziám. A sulimban tűzománc szakkörre járok.

Dávid Jánosné, Ágnes: Sok minden érdekel. Szenvedélyem az olvasás, rejtvény fejtés, fotózás. Azon vagyok, hogy amennyire lehet, legalább a szellemi frissességem megtartsam. Emőkével nagyjából 10 éve hozott össze a jó szerencsém és hasonló érdeklődési körünk. Bár személyesen ritkán találkozunk, olyan baráttra leltem benne, akivel bátran megoszthatom érzéseimet, gondolataimat.

Nap búvik szellő jár **Bihary Zsoltné**

nap búvik szellő jár
kocogok a hídon
szellő felhők testtelen
ölelését vágyón
köröttem sok tucat
hóba fagyott lábnyom
nap búvik szellő jár
kaptatok az úton
szellő felhők testtelen
ölelését vágyom
emitt egy vízmosás
előttem a várrom
szellő felhők testtelen
ölelését vágyón
nyomaszt a magány
fáj a magányom
néha
még ha
tudom is várom is
barátaim tapsait
ott fenn

Dávid Jánosné : Híd

A Doktor Úr kutyái

Bihary Zsoltné

Mikor én az 1970-es években oda édesedtem, éppen puli-tenyészetéről volt többek között híres a Sárospatak melletti szőlőhegyen örökölt, ma már jókora tanyabirodalom. Férjem középiskola óta testi-lelki jó barátja, Ádám, szenvedélye. És ebek legváltozatosabb fajainak paradicsoma.

Kezdetekben a verseny-győztes Dorozsmai Zsellér Betyár és neje, Csitri fajtiszta utódaiért öt évig sorban álltak, illetve írtak a vevők Amerikától Japánig. Aztán Betyár elhunyt, és a tenyészet abbamaradt. Pontosabban nem egészen. A környező tanyákra is szétszármazott utódai balkézről, akarom mondani bal mancsról szépszámu kölyköket nemzettek a helybéli kutya-hölgyeknek.

Ma két hatalmas fehér kuvasz, egy fajtiszta apró termetű foxi és egy ugyancsak kistermetű keverék alkotják a kennelt.

Köztük és a pulik között volt még vagy fél tucat másik. Mind-egyikőjükre nem is emlékszem. Leginkább a nagy termetű koromfekete keverék dogra. Csak Csúnyapofájúnak emlegetem még most is, nem is a félvér buldog feje, mint inkább a gonosz tekintete miatt. Pedig volt rendes polgári neve is: Elza. Minden biztonnyal érezte-tudta az ellenszenvenet, mert ahol tehette, riogattott. Például dühös morgással elterült a tornác végi budi ajtaja előtt, mikor észrevette, hogy megközelíteném a helyiséget.

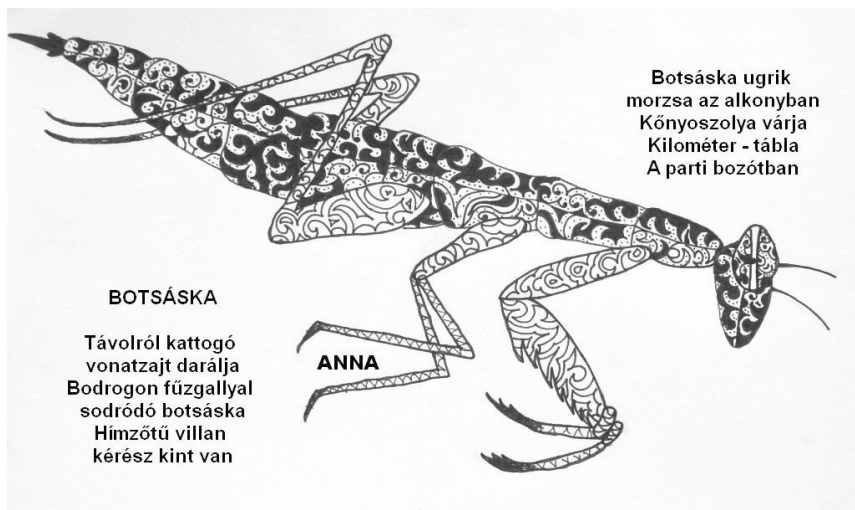
A mostani foxi bátyja, Fickó is szolgált a háznál. A világ csavargója volt. Hol a városból, hol valamelyik szomszéd faluból vásárolta haza a gazdája. Előfordult, hogy újság-apróhirdetésben kerestette. Utóbb a környék hajléktalan csavargói ebből éltek telente. Nem volt nehéz dolguk. Az eb minden arra kerékpározót megkísérelt lerántani a nyeregből, a többi már csak az ő elszánt merészségükön múlt. Így tűnt el véglegesen.

Mint ahogy Gyöngyi, a nőtény kuvasz is. No, ő csak napokra.

És 2-3 hete. Jókorá pocakkal. Mikor visszatért sovány volt, nyúzott, nem győzték etetni, de még jól sem lakott, máris elsomfordált. Ám sikerült követni. Nem kellett messzire. A tanya főépületétől alig száz méternyire emelkedik a Kaolin Domb. Ennek alján egy istentelenül szűk nyílású lyukba hátrált be, veszedelmesen viczorogva, ahogy észrevette a kéréstlen kísérőket.

Fiai-lányai neme, száma, fajtája mindmáig ismeretlen; olyan féltékenyen rejti őket – tán nem is annyira a tanya kétlábú, mint inkább négylábú lakóitól.

Erre meg is van minden oka. Az állatok szigorúan őrzik nem csak a rájuk bízott értékeket, de a fizikai erejük biztosította hierarchiát is. Egy harmadik kotorék eb a féltékeny hím kuvasz mancsai között törte a gerincét. Nem kizárt, hogy az előző kis drótszörű ebből a számára előnytelen körből kereste – és találta meg – a kitörést.

Botsáska – Rajz: Bihary Anna, Szöveg: Bihary Zsoltné

Fecskefióka

Bihary Zsoltné

Augusztus eleje volt. Dél felé járt az idő. Szinte tűrhetetlen hőséget lövellt a nap. Sőt a Balaton húsz méterről még a reumás táborlakókat is csábító víztükre is.

Az emberboly nyüzsgése most mégsem a part felé irányult. A tíz faház, a terméskőből épült ebédlő és tópart közé szorult néhány száz négyzetméteren kusza, értelmüket ügyesen leplező erővonalak mentén kerülgette egymást az itt üdülők apraja és nagyja. A hosszú ősszakállú, próféta-képű magyartanár, a tájfutó-bajnok matematika tanárnő és nyurga kamasz fia, meg a biológia-tanárnő szakmán kívüli férjével különösen buzgólkodtak.

A délceg nyárfa tövénél madárfiókat talált az egyik gyerek. Fecske? Rigó? Kimerült? Törött szárnyú, vagy még repülni sem tudó? Ennek tulajdonképpen nem is volt jelentősége.

A biológia-tanárnő óvatosan egy vállmagasságban kinyúló bokor-ágra ültette. És a pihés-fekete jószág hálás-félénken kapkodta a kezéből a most már értelmüket nyert erővonalak mentén percenként érkező pók-, szúnyog-, légy- és lepke-falatokat.

A tábor – ettől tábor és nem luxus-üdülő – bővelkedett effajta csemegékben. Szegény francia-tanárnő szenvedett is a mosdót estétől hajnalig uraló, mai öt forintos nagyságú fekete keresztes pókok és irtózatát nehezen toleráló kollégái értetlensége miatt.

Úgy fél óra múlva a négy-öt éves legkisebbek visszatértek homokváraikhoz, homoktortáikhoz. Újabb kilencven perc elteltével pedig már csak egyetlen magányos alak zárandokolt faháztól faházig, faháztól ebédlőig, ebédlőtől mosdóig, és vissza. Bal kezében műanyag uzsonnás zacskót szorongatott, jobb kezével ütemesen kapkodott a feje körül repdeső muslicák után. A biológia tanárnő férje volt.

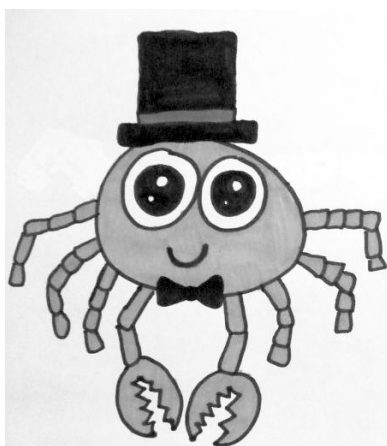
E ponton sajnos megszűntem követni az eseményeket. Felbrummogott saját másfél éves fiam. Délelőtti görögdinnye adagját reklamálta.

Csak ebéd után döbbsentem rá, hogy a madár-gyerek eltűnt.

Jelentkeztek a szülei?

Sikerült elrepülnie?

Válaszképpen legendák születtek. A felnőttek a szomszéd tábor jókora fekete kandúrával látták perlekedni utoljára. A gyerekek ellenben két tarka-barka madárról meséltek; az ő kék szárnyukon látták felemelkedni és eltűnni az egyik tábori fenyő tűlevelei között.

(ANNA)

RÁK FARSANG

*Elindult Rák Úr Újbudára
De mert mint tudjuk hátra
felé
jár a lába
meg is érkezett vacsorára
Hova
Na hova
Sramli - zenés sváb rák - bálba
Rokonokhoz Óbudára*

(bzsne)

Rák farsang – Rajz: Bihary Anna, Szöveg: Bihary Zsoltné

Dávid Jánosné: Tisza I. – II.

Bukovinszky Mária és Kocsis Erika

Bukovinszky Mária: 1958-ban születtem Óbudán és kamaszkoromig a Lajos utca – ma múzeumnak otthont adó – kertes házában nőttem. A Bukovinszky család harmadik gyerekeként Mária névre kereszteltek. Iskolázottságommal érdeklődésem és tettvágyam időről időre utolérem. Munkámmal megadatott, hogy szabadon merítsek, kísérletezzek, kutassak, segítsek. Hálás vagyok érte, miként azért is, hogy életem minden eddigi szakaszában mélyen kötődhettem egy-egy emberhez: élvezve szeretetüket, bizalmukat. Örömmel fedezem fel, ahogy formaerőként hatnak rám. Párommal számos próbát kiálltunk, melyek java három gyermekünk révén adatott. Kapcsolatunk beért, mint aranyló kálász – mindenben társam.

Megjelent már mesém, néhány versem, és novellairással is kísérletezek.

Erikával nemcsak padtársak voltunk a gimnáziumban: kavargó gondolatok- és érzéstömegek között kitartóan kerestük az igazat, a nemest. Örömmel fedeztem fel fotóit, melyek jó érzékkel ragadják meg a pillanatot, a részleteket.

Kocsis Erika: 1958-ban születtem Budapesten, tizenéves korom óta Óbudán élek. Zenei általánosba jártam, mellette zongorázni tanultam. Majd biológia-latin tagozatos voltam a gimnáziumban.

Az élet azonban teljesen másfelé sodort, jobbra pénzügyi területen dolgoztam, dolgozom.

Hat éve fedeztem fel újra magamnak a fényképezést, amely mára már hobbiból szerelemmé változott. Egy kedves barátom mondta azt nemrég, hogy lassan már le kell operálni a szememről a fényképezőgépet. Lehet valami igazság benne, mert mióta egy éve magaménak mondhatok egy komolyabb, majdnem profi fényképezőgépet, azóta nem nagyon mozdulok ki nélküle.

Leginkább növényeket, virágokat, állatokat fényképezek, szeretem észrevenni az apró szépségeket.

Külön öröm, hogy a fotóim hoztak újra közel bennünket Marcival.

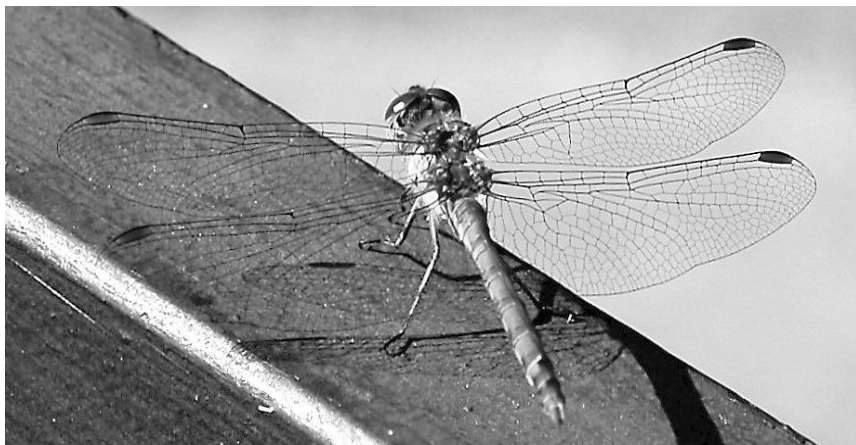

Kocsis Erika: Sirály

Érdekesség **Bukovinszky Mária**

Akár szikrázó kis lények,
játshadozik fény a vízzel.

Éleslátó sirályunknak vonzó leszállóhely.
Szárnya ívet formáz, égboltra magaslik,
szeme prédát keres, most készül lecsapni.

Kocsis Erika: Szitakötő

Fényhordozó

Bukovinszky Mária

Szitakötő! Honnan neved?
Szitát hol kötsz, minek neked?
Törékenynek tűnő tested
gyűrű-sorral ékes,
szárnyaidon áttekintve,
akárcsak az ólomüveg –
meghitt templom képe
dereng föl előttem.

Óriás szemeiddel, ha körbetekintesz,
kerekek látod e világot, avagy szögletesnek?
Apró pontszemeid fejtetődön laknak,
Urunk orcájáról általuk olvashatsz.
Közvetíts nekünk!

Kocsis Erika: Szitakötő (közelről)

Igazgyöngy Bukovinszky Mária

A külvilág betüremkedne.

Bezárulok:

kintről semmi se jöjjön be.

Ami benn van, az is feszít:

kitörésre készül.

Elcsendesedek,

kinn is, benn is várok enyhet.

Miként a kagyló átszűri a vizet,

apró, lágy erőkkkel

vegyülök a kint levőkkel.

Ha bekerül olyan, mi mozdíthatatlan,
nem kell, hogy fájdalom legyen úrrá rajtam.

Miként a kagyló homokszemet burkol,
születik idővel igazgyöngy a koszból.

Emberlétnek ez lehet egyik nemes célja,
értelmet találni mindarra a gondra,
mi félelem, sértettség, bánat, büntudat,
igazság-keresés, sorsdöntő nehézség.

Apró nyitásokkal integrálttá válni –
mikor a hullámozás nyugodtabbá válik.

Kocsis Erika: Lány fával

Kocsis Erika: Méhecske

Párhuzamok

Bukovinszky Mária

Emberlétre büszke lény! Milyen nagyra voltam veled!
Elhittem, hogy magasrendű, ki embernek született.
Elborzasztott sok-sok állat fajfenntartó ösztöne,
gyilkolásnak hatott, mikor a nyúl róka-préda lett.
Nézd a méhek nagy családját! Úgy tanítják, szorgosak.
Összetartó, nagycsaládban mindeniknek dolga van.
Bár azok, kik magányosak, nem termelnek mézet, viaszt –
beporzásban hasznosak;
külön rakott fészkeiknek bejáratát együtt őrzik –
mint a lakóparkokat.
Akadnak ám olyanok is,
akik lopnak és henyélnek,
mások nyakán vígan élnek.
És ha módjuk nyílik rája,
királynővé avanzsálnak.
Gondolkodás és beszéd – kizárólag emberé.
A méheknek mi jutott? Fullánk s méregmirigy.
Szócsatában mérget fröcsköl szerte-szét az ember,
tudjuk, hogy a veszélyérzet – elindító ebben.
A méh, ha felbosszantják, megvédi önmagát,
élete árán is beszúrja fullánkját.

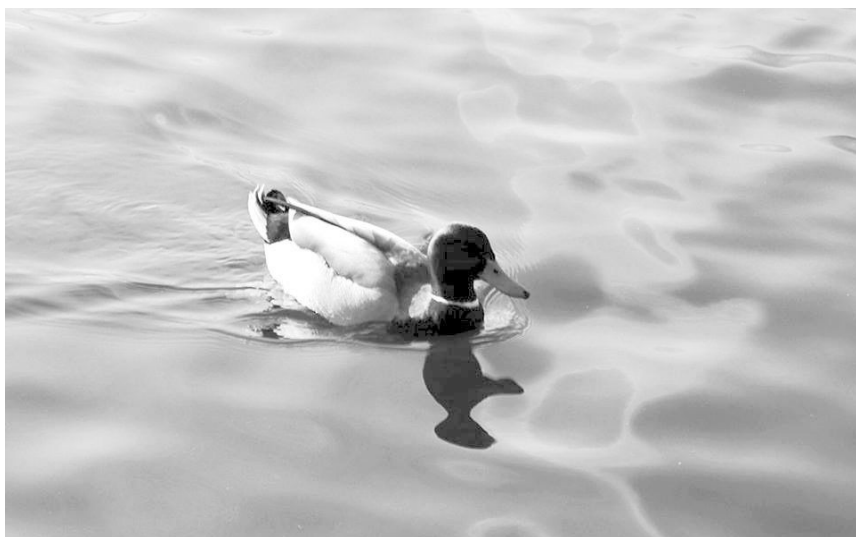

Kocsis Erika: Ég és föld

Vihar előtt

Bukovinszky Mária

Fülledt szagoktól terhes nyárdélután
szellő után sóhajt a teremtetett világ.
Egy-két vakkantás úszik csak a léghen,
disputa se hallszik, gyerekzsivaj kéne.
Az ég kékje is, mintha súlyt cipelne,
vakító ragyogását éppen elfeledte.
Tapintható fátyol borul a lombokra,
kicsattanó zöldje megbújik alatta.
A mező beolvad, elmosódó foltként;
tarkálló háztetők színfoltja se élénk.
Tisztánlátást vágyok, mélyet lélegezve,
aprócska légvétel sikerül helyette:
mintha mellemen ülne a múlt.
Törékeny pillanat, feszültséggel terhelt,
gyengéd jelenlét – ennél több most nem kell.

Kocsis Erika: Kacsa

Látszólag **Bukovinszky Mária**

Napfény játszik víztükörrel,
úszó kacsa közelít,
feje-csőre árnyékot vet,
duplikálva ökelmét.
Hátsó fele fényben úszik,
közben a víz fodrozódik –
kecses mozgása nyomán.
Tekintete rejtve bár,
előtte mindeközben
fényben fürdik a világ.

Fuchs Gábor és Hebeny Léna

Fuchs Gábor: Fuchs Gábor: Mindig is izgatta fantáziámat a közös alkotás, a közös munka lehetősége, de hol lehet ehhez megfelelő partnereket találni? Úgy képzeltem, hogy két alkotó elme nem más, mint két önálló út, különböző célok, törekvések és elképzelések felé. Majd unokáim növekedésével kellett rájónom, hogy ez nem így van. Létezik közös cél, ha unokáról van szó, játszótéri, végtelent célba vevő hintázásról, hazamenni-nem-akarásról és hasonló vagányságokról.

Közösen tudunk még autót mosni, elfutni a kerítések mögött vadul ugató kutyák előtt, kielemezni az óvónénik, doktorbácsik sajátságos jellemvonásait és egyéb leselkedő veszélyeket.

A meseírás és az illusztráció elkészítése ezen belül mégiscsak egy önálló műfajnak minősült, ezekbe már nem szólhattam bele.

Magam két műfordítással és egy saját erőfitogtatással jelentkezem. Egyre többet foglalkozom idegen nyelvű, főleg német gyerekvers-fordítással. Miért pont német? Nem tudom. Közel van, rokon nép (ha feltételezzük, hogy minden nép rokon egymással a világon) és amúgy sem ismer egymást kizáró határokat a még romlatlan gyerekképzelet. Más, ennél jobb érv nem jutott hirtelen eszembe.

Hebeny Léna: 2010-ben született Budapesten. Energikus, sokszínű és mély érzésű kislánként korán felkeltette az érdeklődését a zene, a tánc, a mesék világa. 3 éves korától balettozik, de emellett néptáncot tanul, focizik és sakkozik is. Szeret rajzolni, festeni és agyagozni.

Mindemellett 6 évesen úgy döntött, mesekönyv-írásba kezd és illusztrálja is saját írásait. Egyik kedvenc meséjét választotta az antológiába, mely egy életérzésről szól, a kis pillangó első önálló kalandozásáról és a természet csodái közt megélt szabadságról és önfeledtségről.

Harmat és igézet
Johann Wolfgang von Goethe
Fuchs Gábor fordítása

Kis virágharang
hol megszületvén
jó földben kisarjad
szerelme selymén.

Nektárt ölelnek
méhecskeszárnyak
ki másnak vannak ők,
mintsem egymásnak.

Johann Wolfgang von Goethe
(Frankfurt am Main, 1749 – Weimar, 1832.)

Német író, költő, grafikus, művészettheoretikus, természettudós,
jogász és politikus.
A német irodalom egyik legnagyobb klasszikusa.

Mikor még kölyökgyerek voltam

Wilhelm Busch
Fuchs Gábor fordítása

Mikor gyerek voltam,
Mindent ellumpoltam.
Titkon rágyújtottam,
Néha sört kóstoltam.

Gatyámból lógott az ingem,
Csizmámat mezítláb vittem.
Az erdőt jártam, ha mentem,
Az iskola tanult helyettem.

Az időt visszafelé toltam,
Ily messze mégis hogy jutottam?
Bevallom, egyszerű a képlet,
Kis lump helyett
Ma nagy lumpnak becéznek.

Wilhelm Busch
(Wiedensahl, 1832. – Mechtshausen, 1908.)

német költő, elbeszélő, karikaturista

Hidegségi szöktetés

Fuchs Gábor

Útnak eredtem házamból,
Kiléptem e jó világból.
Megkerültem kovácskertem,
Széjjelvetni szántó lelkem.
Annak megeredt okából,
Csak szívemből
Mintsem számból
Hangozzék el ez az ének,
Ha magasból szertenézek.

Hegyek ormán szép kelendő,
Léptén áldás,
Fején kendő.
Ringó szemét reám veté,
Vágyaimat átölelé.
Kertem jussát
Már nem bánom,
Életemet felajánlom
Néki, mikor szépen szeret,
Nevem hallatára nevet,
Megérintem,
S szárnyra kél,
Estélyes kis kedvemér'.

LÉNAMESE

A kis pillangó

Hebény Léna

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy pillangócska. Anyukájával és Apukájával egy kis házban éltek egy réten, Budapest mellett.

A kis lepke egyik nap úgy döntött, elmegy sétálni. Végül el is ment.

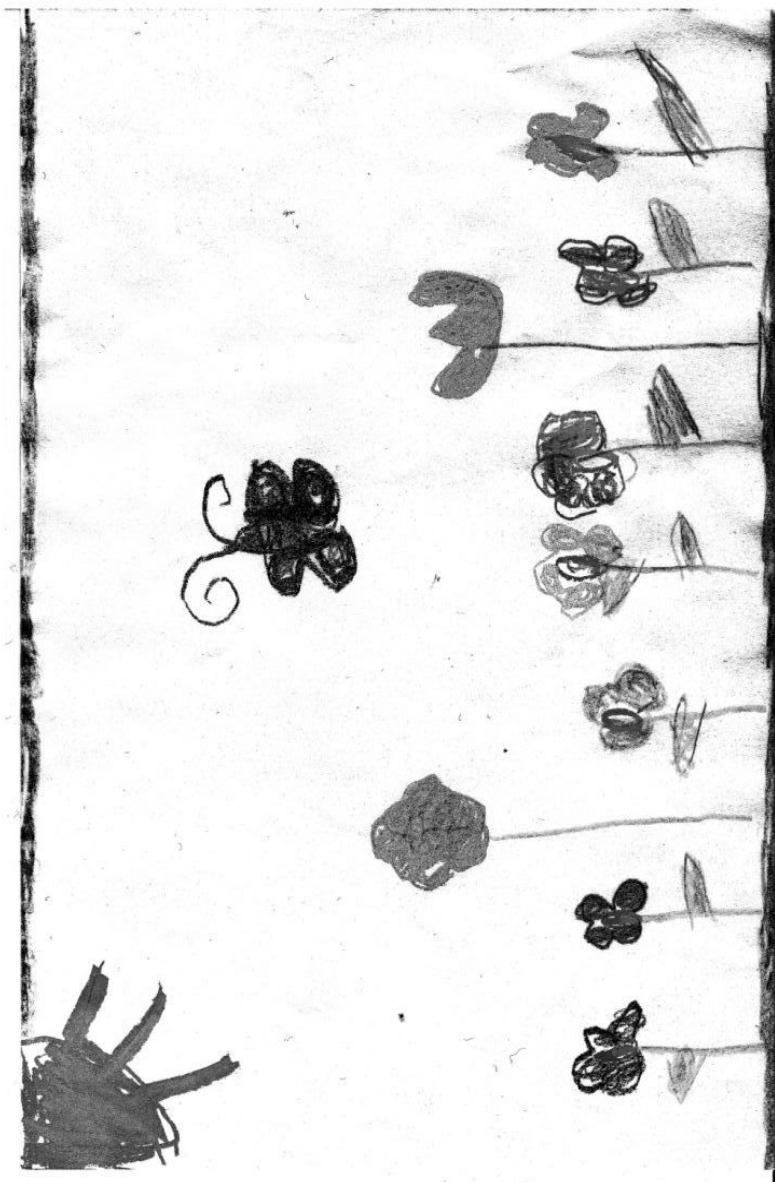
Egy álomszép réten találta magát, ahol rászállt egy vidám kis virágra. Gyönyörű szép volt, rózsaszín. Megcsodálta őt a pillangó, majd átszállt egy másikra. Az is nagyon szép volt, lila színű. Ezek voltak a kedvenc színei, ő maga is rózsaszín és lila árnyalatokban pompázott.

Aztán felszállt az égbe, majd egymás után visszaszállt mindkét virágra és onnan csodálta a napot.

Nemsokára dél lett. Meghallotta, hogy a közeli falu templomtornyában harangoznak, így haza kellett mennie. Más napokon óvodába járt, de aznap hétvége volt, így otthon ebédelt. Salátát ettek paradicsommal, majd utána lefeküdtek Anyával, Apával pihenni.

A pillangó visszagondolt a nagyszerű délelőttre, amikor a természetben szállhatott fel-le és megcsodálhatta annak kincseit. Úgy érezte, ez volt a legszebb nap az életében.

Itt a mese vége, fuss el véle.

Hebény Léna : Pillangó

Horányi György és Horányi Hanna

Nagyapa és unokája második közös megjelenése ez.

A következő lapokon olvasható nagyapai hónap-versekhez készültek az unoka évszak-festményei, évszak-rajzai.

Korábban Horányi György második, Hazafelé című, kötetének illusztrációit készítette Hanna.

Szeptember

Gyümölcsseiktől roskadnak
a fák,
hajlott ágaikat törzsük
már alig tartja.
A szőlőskertekből
eltűnt az ének,
robotosok és zsellérek
némán szüretelnek.
Vödreikből
a darazsak és a méhek
vígán lefetyelnek,..
de a drága borokat
csak a gazdagok isszák.

Október

Se nyár se ősz,
a napsütést
sűrű eső váltja.
A fák lombjai
még dúsak,
pirosak, sárgák,
még őrzik a zöldet.
Ágaik kifosztva
lengnek a szélben,
és a lehulló levelek
mint tarka szőnyegek
beborítják a földet.

A Duna vize már hideg,
partja nyüzsgése
csak halovány emlék.

Horányi Hanna festménye

November

Aranysárgán fénylik az erdő
a víz tükrében bujkál a nap.
Eltűnt a gyümölcs a fákról.
Hideg szél rázza az ágakat,
és a sok bágyadt levél
mind egymásra hullt.

Siratja szirmát a sok virág
selymes illatát elvitte
a parázna szél.
Ősztemető indulatát
fellebbenti a közelgő tél.

December

Rövid az árnyék,
az utcákat dér,
és satnya hó lepi.
Hidegek a reggelek,
és a nappal is
búval teli.

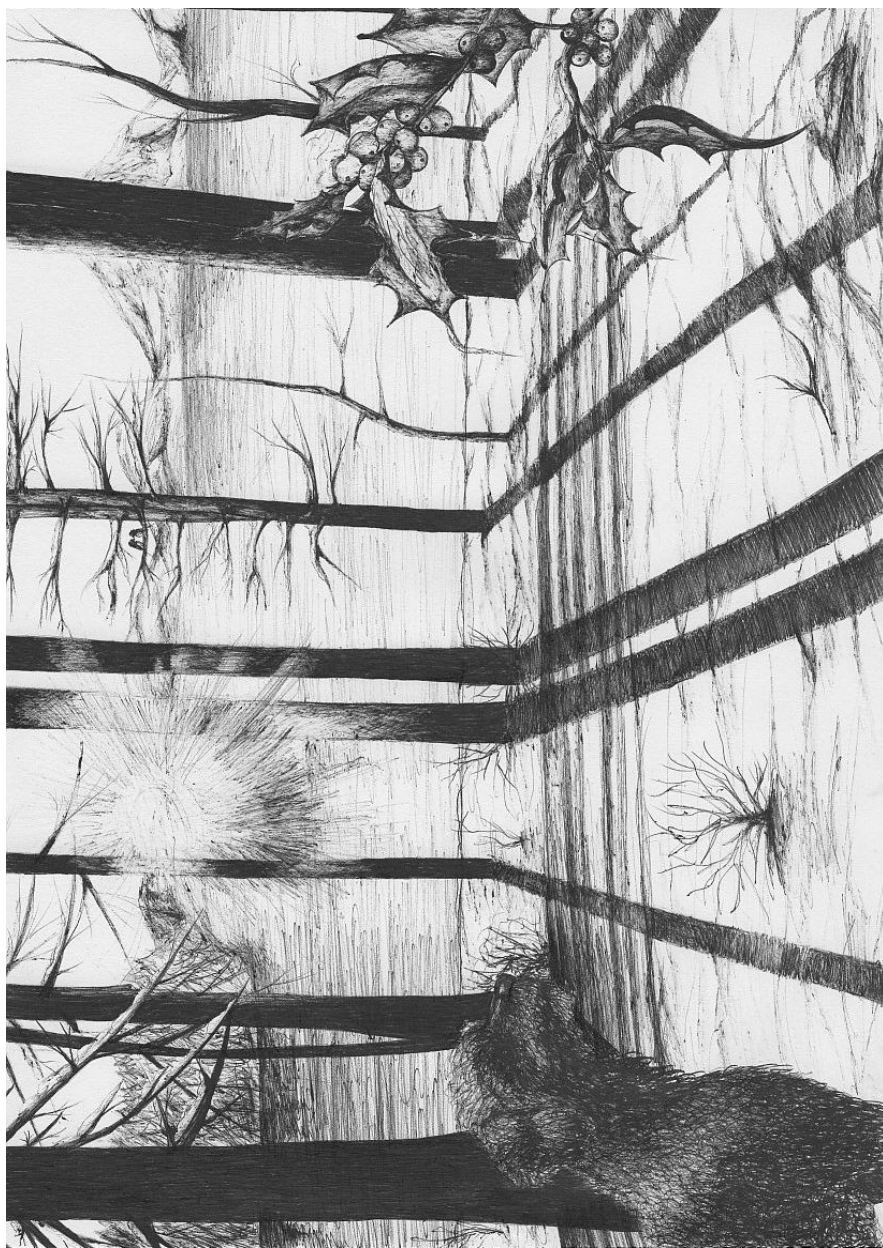
A te időd ez
garázda szél,
hordhatsz havat
és kövér esőcseppeket.
Szégyenét rejtve
a felhők fölött
bujkál a nap,

erőtlen melegét
és hevét
magába zárja
és várja az ő idejét,
hadd lelje kedvét
és uralja helyét
a tél,
az örök marcona.

Január

Barátja a jeges ár
mezőkön szél suhan
fagyöngy koronák csüngenek
a fák megárvult ágaiban.
Január, miért pont ő?
Miért fordul az idő?
Az akarat miért most vágyakozik?
Ami eddig rossz volt
most mitől változik?

Kutyám is csak néz a hidegbe,
január dermedt a szívébe.

Horányi Hanna rajza

Február

Fürdik a fény a havon,
éhes madarak gubbasztanak
a száraz ágakon.
Pihen a fagyos föld, fázik,
hideg esőtől ázik,
mélyében az őszi mag
májusról álmodik.

Az odújukba bújt vadak
élelemre vágyakoznak.

Március

Már tartós a melege,
kibontja szirmát
a föld szerelme
a sok fehér virág.
Őzek és más vadak
vad lakomát tartanak,
fölöttük mint színes fátyolok
lengenek a szélben
a madarak.

Szabadon szárnyaló zászlókra
várnak a szemek.

Horányi Hanna festménye

Április

Viccel, dühöng és simogat,
hideggel és meleggel riogat.
Álomból ébred az erdő
kizöldellt a szántó,
virágos szőnyeg a mező,
és én csak nézem,
és csodálom,
milyen jó hozzánk
a Teremtő!

Biztos tudat a tavasz,
a szépség és a béke
az embernek
miért nem menedéke?

Május

A mályvaszínű ég alatt
zsonganak a darazsak,
és virágra szállnak a méhek.
Új hősök születnek
a régi mesékben,
újra tavaszulnak
a rég befagyott vágyak.
Táncukat járják
a gesztenye árnyak,
és vízre szállnak
a szárnyas madarak.
Május te ragyogó,

bátran zöldellő
erdő-mező felett
lebegő illatfelhő,
mindig újra születő,
szerelmes szívekben daloló,
felhőből vizet fakasztó,
áldást záporozó május,
ne rohanj, maradj velem.

Június

Cseresznye húsa
roppan a szájban,
édesen fröccsen
az arcon a lé.
A meggyek
fürtökben lengenek,
pirosan
villan rajtuk a fény.
Részeg rabló a létra,
ingadozik a fa tetején.
Alig tartja a sűrű
lombkorona,
körötte csupaszodnak az ágak.
A gyümölcsszedés nagy esemény.

Szorgos kezeiktől telnek
a kosarak,
télre pakolódnak
a dunsztos üvegek.

Horányi Hanna rajza

Július

Lehajtja fejét az árpa,
a búza és a rozs.
Idejét kívárva
súlyos terhétől szabadul
a bőséggel áldott kalász.
A hőségtől megszáradt mag
új vetésre kész.

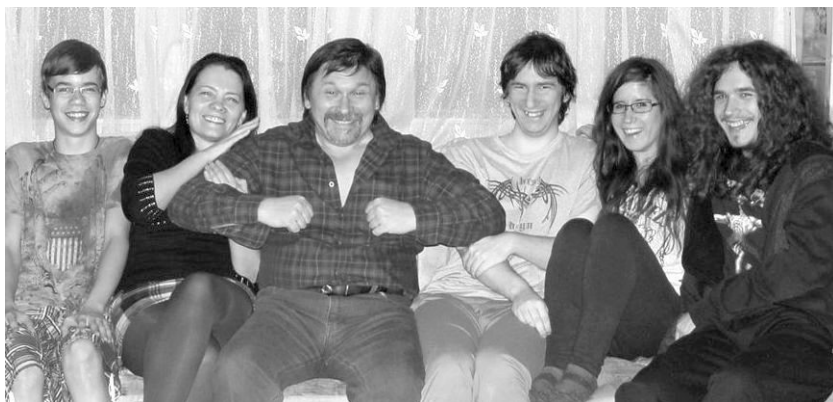
Begyűjtve mind, ami élet,
de a kék búzavirág
és a sok
pirosan illegő pipacs,
bár szép volt a szemnek,
mégis
tűz emészti meg.

Augusztus

Szél sem rezdül.
Hőcsipkék hulláma
izzik az égen,
és a szemekbe
lebben a fény.

A vízparti gesztenyefák
hűvösében
kéz a kézben
padokra simul
a szerelem.

Komáromi Anna, Áron, Bogdán János, Juhász Krisztina, Sziklai Zsombor

A 2013 karácsonyán készült fotón a sorrend: Sziklai Zsombor, Juhász Krisztina, Komáromi János, Áron, Anna és Bogdán.

Anna : filmezés, fotózás mellett néha rajzol és egy-egy gondolatát is papírra veti. Elsősorban a kreatív dolgok ragadják meg a képzeletét.

Áron : Rendszeresen ír rövid „egyperceseket” angol nyelven, de a kötet kedvéért most magyarul is olvasható az egyik.

Bogdán : Inkább a zene érdekli, de az elmúlt évhez hasonlóan, most is két rövid írását olvashatjuk.

János (koma) : Régóta és sokat ír... meg még sok minden.. egyebet csinál. Megjelenés előtt áll kottás dalos kötete, amelyben mintegy 35 zenész által megzenésített 120 verse, dala található.

Krisztina : Csak nemrég kezdett fényképeket készíteni. A téli felvételekből került a kötetbe egy „szívmelengető”.

Zsombor : Kötetbe került rajza jól mutatja sokoldalú érdeklődését, fantáziáját.

szökött szépségek

Komáromi János

szökött szépségein az elmúló időnek
a lebegő gondolat megáll és elmereng
mint amikor elszáll a sóhaj
de a levegő még melegen ott remeg
a szánk előtt és szétterjed a térben
viszi a lélek pára-darabjait
és a kihűlő világban ez a csöppnyi lebegés
még a haldokló hitre megtanít

parányok alkotta végtelen terekben
elveszik minden óriásnak hazudott létező
a végesből indult utakon
egyformán néz ki a távozó és az érkező
még itt van és már nincs sehol
semmi nem létezett és nem tűnik el
a fel nem tett kérdésekre
egy-egy ki nem mondott válasz felel

nincs amit tudni kell
és nincs amit érteni lehetne
nincs aminek maradnia kell
és nincs ami meg ne születne
pusztulás és megújulás
egymásból fakadnak
a jó és a rossz
mindig együtt maradnak

sötétben jártam

Komáromi János

sötétben jártam és láttam
a feketébe bújt árnyakat
ahogy világítanak
amikor holdfénybe borul
minden és aláhull
ami volt és ami nincsen
és a szívemig elér
az a vértől ázott csatatér
amit életnek hívunk
amikor némán gázolunk
az elhullott tetemek között
elnézünk a pusztulás fölött
szemünkben könny sem csillan
és a sosemvolt megbánás elillan
ilyenek vagyunk mi emberek
mégis egyre keresek
valami biztos pontot
ezen a kihaltak mondott
sivár-lelkű vidéken
ahol még halni sem lehet szépen
élni meg alig-alig
és jó ha ellátnak a falig
akik gondolkodni lusták
csak a plakátokat olvassák
a kiadott jelszavakat
amiket a szakadt
papíron lebegtet a szél
és hogy a józan ész mit beszél
az már az agyakig nem jut el
és kajánul ünnepel a diadalt arató
szemérmetlen rabló

aki néha hullat pár morzsát
hogy áldhassa a sorsát
aki képes hajbókolni
tolvajok kezét megcsókolni
mert a büszkeséget kiöli belőle
aki minden jussát elveszi előle
és elégedett lesz ha enni kaphat
ha a gyerekeinek néha adhat
legalább egy szelet kenyeret

volt már fekete

Komáromi János

volt már fekete
sötét és meleg
lelkemre boruló fürgeteg
és volt már éles
felsebzett nagyon
folyt a vérem túl az alkonyon
volt már mély-vörös
dühöt ordított
minden szívet tűzbe borított
és volt már sima
idegen, édes
hajnal felé kissé már érdes

volt már hófehér
hideg, világos
távol-végtelennel határos
és volt már kemény
csendben összetört
mire észrevettem meggyötört
volt már tenger-kék
ápolat és elnyelt
búzavirág álmodt énekelt
és volt már sötét
éjjel kóborló
árnyakat ölelő hódoló

volt már menny-sárga
lelket gyógyított
valódi nevemen szólított
és volt már fényes
senki se látta
eldobta aki meg találta

szívnek hívtuk **Komáromi János**

szívnek hívtuk a vágyat
és vörösnek a feketét
átaludtuk az álmokat
éreztük az idő lélegzetét

sötét volt, amikor születünk
de már fényesen világít a vég
elhamvadó éveinkből rakott
máglyánk lassan leég

siettünk az élet hajnalán
lomhult az iram, nőttek a terhek
mindig velünk volt felettünk
egy sötétlő keserű felleg

félelmeinkkel tápláltuk
és neveltük óriássá
amikor majd eloszlik
átváltozunk valami mássá

alattunk csend lesz már
és felettünk is béke honol
de pusztulásunk sarkában
már egy új születés lohol

Juhász Krisztina felvétele

Komáromi Anna felvétele

mondd feketének

Komáromi János

mondd feketének
az árva-fényű éjszakákat
nem lehet könnyek nélkül
aki folyton lázad
karjaid között felnő
a leheletnyi üresség
néha azt akarja az is, aki
el sem vészett: hogy keressék

mondd feketének
süket-mindennapok ragyogását
nem láthatja alvajáró-lélek
a remény hajnalhasadását
szemeid mögött
a csönd ver tanyát
néha szélesre kell tárni
a befogadás ajtaját

mondd feketének
az eltűnő léptek dobbanását
nem hallhatja senki
elmerült percek csobbanását
van amikor egy-egy pillanatra
elalszik a fájdalom
fölötted lebeg egy angyal
menny-fekete szárnyakon

mondd feketének
ahol már nincs nyoma a fehérnek
nem kisebb ott a hiány
ahol már nem kérnek
születni és halni
nem mindenki képes
a legtávolabbi végtelen is
fájdalmasan véges

sétálni hívnak

Komáromi János

sétálni hívnak a percek, az órák...
a tegnapi lépés még ma is jó ránk
kihalt az utca és éppen úgy fordul
ott a jól ismert sarkon túl
mint ahogy mindig is tette
akár hajnal volt, akár este
sétálni hívnak a napok, az évek...
fejvesztve rohan velünk az élet
attól félünk lemaradunk valamiről
a kezdődőről vagy a végződőről
mindent akarunk, de csak felületesen
semmit nem élünk meg teljesen
sétálni hívnak a percek, az órák...
a tegnapi lépés még ma is jó ránk
egyszer még találkozunk valahol
amerre a nyugtalan szív lohol
ha odaérünk ahova menni akartunk
rájövünk, nem oda indultunk
sétálni hívnak a napok, az évek...
fejvesztve rohan velünk az élet
egymásnak ütődünk a hiába-utakon
elkerül bennünket a nyugalom
valójában egymásra sem nézünk
mindig magányos marad a léptünk
sétálni hívnak a percek, az órák...
a tegnapi lépés még ma is jó ránk
sétálni hívnak a napok, az évek...
fejvesztve rohan velünk az élet
sétálni hívnak, de mindig menni kell?
vajon az Út soha nem enged el?

sandaságok

Komáromi János

sandaságok még nem jártak köztünk
az őszinteség rongyaiba öltöztünk
szavaink nem voltak soha válogatva
úgy voltak kimondva, ahogy kigondolva

nyitott szemmel és lélekkel jártunk a világban
hittünk az álmokban és a barátságban
a szerelemről tudtuk, hogy örökké tart
és hogy a Nap sugara mindig követi a vihart

rendben volt az életünk, akárhol is voltunk
többet – mint ami éppen kell – el nem fogadtunk
ott aludtunk, ahol utolért az este
karunk a másik didergő testét kereste

mosolyogva adtuk a gyönyört sok lánynak
nem bántuk, ha másnap már mást kívántak
köszöntük az időt, ami nekünk adatott
élveztük azt, amit a másik kaphatott

mi sem néztük soha, cserébe mit kapunk
felkínáltuk boldogan minden vagyonunk
gyakran a jó szónál nem futotta többre
mégis elég ok volt ennyi az örömré

közösen szólt szánkából a szeretet-ének
együtt hódoltunk az ifjúság-istenének
valahol meg kell még lennie ennek a kornak
bár tisztán ma már csak a versek szólnak

Sziklai Zsombor rajza

Komáromi Anna felvétele

túl...

Komáromi János

a konduló éjszakai harangszóban
elbújik a felgyülemelő fájdalom
jelez az elfogyó idő
és valahogy sűrűbb lesz a bánatom
a karcsún égbetörő tornyok mögött
a hidegen ásító kémények fölött
az ágyak puhán-izzadó melegében
és a furcsán dülöngélő falú szobák ölében
mindenütt az elmúlás áll sunyin lesben
és megbújik a várakozó-sötét csendben
az a vigyorgó-képű gyáva lidérc
aki minden élet a születése óta kísért
de már örökké összetart a szeretet
és már mi sem vagyunk mások
túl vagyunk már minden reményen
túl minden vágyon... túl a Halálon...

falakról pattogzik **Komáromi János**

falakról pattogzik a festék
fakóbbak a megfásult esték
benéz a poros ablakokon az utca
napsugárra a sikátorokban nem futja

falakról pattogzik a bánat
az elkeseredettség és az utálat
egymásra rétegződnek a kátyús utakon
a mocskos kilincseket reszketeg kézzel kutatom

falakról pattogzik a magány
senki senkire soha nem vár
nem tudnak egymásról az alig-alig élők
sötét szobákban kuporognak az egymástól félők

falakról pattogzik a remény
az előbukkanó reménytelenség kőkemény
lassan összeérnek odafönn a háztetők
csendben összeroskadnak a kiutat keresők

falakról pattogzik az értelem
mindig az a bűnös, aki védtelen
szétszórt darabokban az egykori egészek
a gyávák ma már mindenre készek

falakról pattogzik az élet
nem vettük észre amikor sötét lett
minden keserű, nehéz és fénytelen
még a Halál is élettelen

A rom

Komáromi Bogdán

Egy okapi taposott az erdő talaján. Csikos lábai lengtek az ágak árnyékában, patái a lehullott leveleket szúrták át. Megállt egy bokor mellett, a levegőbe szagolt és legelni kezdett. Nem volt egyedül. Tág bagolyszemek figyelték távolról. Szárnyakból kilógó ujjakkal, íjat felhúzva, pontosan bemérték helyzetét és egy ágak közti résbe irányították a nyilat. Az ujjak engedtek és a nyíl az okapi bal vállába fúródott. Az nyögött egyet, majd további hozzá-szólás nélkül elszaladt. A bagoly odaszállt az okapi volt helyzetére és a menekülés irányába nézett. Követte a nyíl okozta sebmajomait, amik erősen vöröslöttek az erdő sötétjében. A fák lassan elfogytak, ahogy a meredek partra értek. Itt azonban a bagoly már nem a vért követte, mert meglátott valamit. Valami ismerőset.

A sziklapart szélén egy romos épület állt. Régen torony volt, de a teteje már hiányzott. Kőfalait elkezdték bekebelezni az indák. A bagoly közelebb lépett, végigmérte és a korhadtt ajtón belépett. Benézett a romos falak közé és emlékek özönlöttek el a fejét. Szinte látta, ahogy egy faragott ágon üldögél egy kisasztal mögött, várva, hogy a parázson megsüljön a mókus. A szobát átjárta a sercegő rágcslók illata. Anyukája levette a méretes mókusokat a parázsról, feldarabolta őket csőrével, amennyire csak tudta és az asztalon lévő tálakba ejtette a cafatokat. Jóízűen nyeltek is a húsdarabokat mindketten.

A valóság közbelépett, amikor a bagoly közelebb lépkedett a képzeletbeli étkezéshez. Lenézett a padló felé és csak a sziklát látta, ahogy a hömpölygő tengerbe nyúlik. Oda, ahova az emlékek zúdultak az összetörés napján.

Egy darabig nézte a hullámokat, de a merengést egy nyöszörgés törte meg. Az előzőleg megdöfött okapi sóhajtott az utolsókat, ahogy a nyílméreg átjárta testét. A bagoly válla köré rakta íját és a nyögés irányába repült. Még ma is kell enni valamit.

Kaszás – Túlvilág Zrt. Komáromi Áron

Jackson Reapernek okkal volt hírneve az irodában. Szigorú hozzáállása és szokatlan megjelenése minden részlegen ismertté tette. Elvégre nem mindenkinek lehet egy koponya az arca helyén úgy, hogy az jól nézzon ki. Ráadásul nem lehet akármilyen ember az, aki olyan könnyen kap állást a Túlvilág Zrt.-nél, mint ő. Nem csoda, hogy Zordnak hívták a háta mögött.

A Túlvilág Zrt. pontosan az, aminek hangzik. Amikor egy személy meghal, a lelke idejön, hogy kiértékelésre kerüljön és eldöntessék, beléphet-e a Mennybe vagy sem. Egyesek purgatóriumnak vagy limbónak is nevezik, de tulajdonképpen egy tiszta és rendezett irodaház. Mindennek megvan a maga helye, és mindenre van egy procedura.

Jackson munkája az esetek többségében egyszerű volt, mégis nagyon fontos. A legtöbb ember szerint unalmas és lélekölő feladat, úgyhogy ő szerencsésnek mondhatta magát, hogy lelke már nem volt. Neki kellett figyelemmel kísérnie a beérkező lelkekkel kapcsolatos papírmunkát. Minden léleknek megvan a maga ideje, amikor terv szerint be kell érkeznie, és az ő feladata volt megbizonyosodni arról, hogy mindez rendben zajlik le. Csak ritkán kellett elhagynia az irodát, amikor hiba adódott. Olykor a lelkek túl korán, vagy egyáltalán nem érkeztek meg, és az ő feladata volt, hogy ezeknek utánajárjon és helyre rakja a dolgokat.

Jackson papírt papír után ragadott meg, ellenőrizte rajtuk a nevet, dátumot, időpontot, halál okát és a pecsétet, amit a belépési részleg nyomott rájuk. A helyes pecsét a „Megérkezett” volt, ami azt jelentette, hogy a lélek időben és rendben érkezett meg. Ez esetben Jackson csak átnézte az adatokat, majd rányomta a maga pecsétjét: „Elfogadva”. Ezenkívül két másikkal is beérkezési pecsét volt, amiket kevésbé szeretett látni. „Korai” és „Késő”. Ezek voltak azok, amiknek utána kellett járnia, és utálta, amikor ezekkel kellett foglalkoznia. Másokkal bajlódni időpocsékolásnak tűnt a számára, mivel az általában azt jelentette, hogy valaki nem

végezte rendesen a dolgát. Jackson gyűlölte azt.

Most épp az asztalánál ült csontos szemöldökeit ráncolva, ahogy a kezeiben lévő papírra meredt. Samuel Smith, huszonnyolc éves, autóbusz-baleset. A forma alján egy nagy vörös „Késő” pecsét éktelenkedett. A dátum hiányzott, ami azt jelentette, hogy Samuel még meg sem érkezett, vagyis már kétheti késésben volt.

Jackson bosszúsan felsóhajtott és letette a papírt. Nagyon remélte, hogy túl tud élni egy hetet anélkül, hogy ilyesmi történne, de természetesen ez sosem volt így. Oldalra fordult és megnyomott egy gombot az asztali telefonján, hogy a titkárnőjéhez beszélhessen. „Lilith, irodán kívül leszek úgy egy órát. Ellenőrizd, hogy a papírjaim beérkezzenek.”

„Igenis, Mr. Reaper.” jött a válasz. Jackson feltápáskodott, megkerülte az asztalt és távozott az ajtón keresztül. Végigsétált néhány folyosón, bólintva mindenki felé, akivel szembejött. A munkatársai általában utat adtak neki, elvégre megvolt a hírneve az irodában. Őt ez nem zavarta; mások nem szerettek beszélni vele, és ő nem szeretett beszélni másokkal. Mindenki nyert.

A bejegyzési részleg felé vette az irányt, ahol lelkek álltak hosszú, kígyózó sorban egy fülke előtt. Egy férfi ült odabent. Egyesek könnyen összetéveszthették volna őt egy emberrel, ha nem lettek volna hatalmas fehér, tollas szárnyai a hátán. Ezenfelül deréktól felfelé meztelen volt. Jackson a nem létező szemét forgatta. Természetesen Ő kellett, hogy szolgálatban legyen, pont most. A vonal elé vágott.

„Gabe, irodán kívül leszek egy kicsit. Hívnál nekem egy fuvar?” mondta a pultra támaszkodva. Gabe felnézett, és megvilantott egy fehérfogas vigyort. „Miért, valami baj van?”

„Nem, szeretnék tenni egy sétát a holdfényben, Gabe. Szerinted mi másért megyek ki?” morogta Jackson. „Egy lélek késésben van, és utána kell járjak. Te pecsételted le a papírt, tudnod kéne.”

„Persze, ne legyél már ilyen ideges, Zord.” mondta vidáman a férfi. Többnyire ő volt az egyetlen, aki nyíltan így hívta Jackson, de ő nem tehetett ez ellen semmit. Gabe-t a főnök küldte, úgyhogy sok mindent meg tudott úszni, amit mások nem.

Jackson otthagyta a fülkét és a sor mentén a kijárat felé vette az irányt, tudomást sem véve a bámuló lelkekről. A főbejáraton keresztül aztán elhagyta az irodát. Odakint nem volt semmi, csak feketeség, meg persze egy rövid gyalogút – ami pár méter után megszakadt a semmiben – és egy kis fű mindkét oldalán. Rövidesen egy autó jelent meg az út végén, a semmiben lebegve. Nem volt vezető, de nem is kellett. Jackson beszállt a hátsó ülésre és tisztán, érthetően kimondta a kívánt célállomást. Mintegy varázsütésre, a kocsí egy pillanat alatt a ház előtt termett. Jackson ezután kiszállt a járműből, és motyogott egy „kösz”-t, mielőtt az eltűnt.

Az utca teljesen üres volt az éjszaka ezen szakaszában, de még ha lett is volna bárki a környéken, nem látták volna őt. Az emberek többnyire csak azt látják, ami akarja, hogy lássák. A ház, ami előtt megállt, sötét volt – a lakó valószínűleg már aludt. Jackson az ajtóhoz sétált és nyugodtan keresztülseklott rajta. Kinyithatta volna, persze, de az némi zajjal járt volna.

Az épület egy egyszerű, kétemeletes belvárosi lakás volt. Jackson gyakorlatilag már ismerte a helyet annak ellenére, hogy még sosem járt itt. Felsétált a lépcsőn és megállt az egyik ajtó előtt, amiről azt gyanította, hogy a hálósobába vezet. Átsiklott rajta és körülnézett.

A szoba meglehetősen kicsi volt, de még így is volt elég hely egy könyvespolc, egy asztal, egy éjjeliszekrény és egy nagy ágy részére. Egy férfi aludt az utóbbin békésen, nyaktól talpig takaróba burkolózva. Tudta róla, hogy ez csak Samuel lehet, a papírján lévő kép alapján. Az ágy mellett egy lény bámult Jacksonra. Hatalmas, szürke pillangóteste volt, a feje viszont emberre emlékeztetett és két csáp helyett egyetlen nagy tüske viritott a homlokán. A levegőben lebegett, az ágytól nem messze.

Jackson a lényre nézett. „Cindy” mondta, a pillangó felé bólintva szigorú tekintettel.

Természetesen tudta ő, hogy a lény egy őrangyal. Az ő dolguk volt a hozzájuk rendelt ember védelme, hogy bizonyos legyen, hogy az illető biztonságban van addig, amíg el nem jön az ideje. Ezt a tuskéjükben lapuló mágiával érték el, amivel képesek vol-

tak némileg megváltoztatni a valóságot.

„O-oh...” szolt Cindy félénken. „Üdv, Mr. Reaper... Milyen kellemes meglepetés!...”

„Már megint megcsináltad, ugye?” Jackson kérdezte, csontos karjait összefonva. Cindy lehorgasztotta a fejét.

„Igen...”

Jackson megdörzsölte a homlokát és sóhajtott. „Nézd... Cindy, ezt már megbeszéltük. Tisztában vagy vele, hogy mekkora késésben van ez a lélek?”

„De... de ő nem csak egy lélek!” mondta az őrangyal, és az ágy fölé lebegett az emberre tekintve. „Én csak... nem hagyhattam, hogy ilyen fiatalon haljon meg! Ő különleges!”

„Igen, biztos vagyok benne. Pont, mint az előző személy, igaz?” Jackson megrázta a fejét. „Cindy, nem csinálhatod ezt újra meg újra. Már így is mérföldeket tettem meg érted, hogy a főnök adjon neked még egy esélyt. Tudod milyen dühös tud lenni, ha valami nem a tervei szerint történik.”

„Igen, de...”

„Nincs kifogás. Amikor megkaptad ezt a munkát, külön meg volt mondva: ne engedd, hogy az érzelmeid irányítsanak. Az itt nem működik.” Ezután ő is a férfira nézett. „Két hete el kellett volna, hogy üsse egy busz. Mi történt?”

Az őrangyal szállt az ágy szélére. „M-megtettem minden tőlem telhetőt, tényleg! Csak hát... abban a pillanatban... döntenem kellett és nem engedhettem! Még annyi mindenért érdemes élnie!”

Jackson ismét megrázta a fejét. „Tudod, hogy ez nem így működik. Mennie kell. Most.”

Cindy a padlót nézte csendben, és nem mert ellenkezni. Jackson sóhajtott, majd az ágy mellé lépett. Felemelte egyik csontos karját, az ujjaival a férfi felé intve. Rövid időn belül egy apró, ragyogó kék gömb hagyta el az alvó száját, ami a levegőben lebegett egy pár másodpercig, mielőtt eltűnt.

„Kész.” Jackson leeresztette a karját. „Ne aggódj. Nem érzett fájdalmat.”

Cindy a férfire nézett lassan, majd vissza a padlóra. „Gyerünk.”

mondta Jackson. „Át kell írnom a papírmunkát.” Az ajtó felé fordult, hogy távozzon, de az őrangyal nem mozdult. Jackson viszszanézett rá, majd sóhajtott. „Gyerünk, Cindy. Ha sietsz még találkozhatsz vele az irodában.”

Ennek hallatán Cindy felnézett. „Tényleg?” kérdezte, majd azonnal a levegőbe emelkedett. A remény szikrája jelent meg a szemeiben.

„Persze.” felelte Jackson. „Csak ne mondd el senkinek.”

Részeg busó Komáromi Bogdán

A törp királyság terjeszkedni akart. Dél, nyugat, kelet már mások keze alatt volt. Az óriásoké a nyugat hegyei, az embereké a kelet síkságai, az elfeké a dél erdői. Északra kellett menni. Ez megfelelt, viszonylag üres, sok nyersanyag és a hideg se zavar egy szőrös törpöt. Az itt lakók se okoztak gondot. A törp törzsek hamar beolvadtak a királyságba, a jégóriásokat elzavarták a Falánk-tundrára és a hobgoblinok is összeroppantak a harcosok kalapácsai alatt.

Azonban volt egy vidék, ami kimaradt minden hódítás alól. Az Úlgár-medence, egy csendes erdős vidék, ami valamiért senkinek sem kellett. Az óriások sem taposták le, az emberek békén hagyták és az elfek is messze elkerülték. Így a törpök gondolták, hogy megszerzik maguknak ezt a vidéket.

Itt élt egy, az emberektől régen elszakadt törzs, a busók. Barátoságosak, bírják a hideget és annyira szeretik az italt, mint amenynyire a szabadságukat. Sokban hasonlítottak a törpökre, leszámítva a szabadságszeretetet. Őket az annyira nem érdekelte. Inkább elfoglalták az apró falvakat. A busók küzdöttek, de hamar feladták. Inkább meghívták a törpök királyát egy italra. Hogyha már uralkodik felettük, akkor legalább hadd igyák az asztal alá.

Abír, a törp király elfogatta a meghívást és pár harcossal element Úlgárba. Itt volt is ám mulatság. Zene, tánc és annyi ital,

hogy egy királyságot bele lehetett volna fullasztani. Ki is hívta Abírt egy ivópárbajra egy busó. Nem tűnt többnek egy átlagos embernél, így Abír gögősen elfogadta a kihívást.

Csak úgy nyelték a korsókat. Lassan, egyenesen egy jókora hordóból itták az északi mézsört. A részeg törpöknek fel se tűntek a busó nem egészen emberien hangzó bőfögései. Csak akkor kaptak észhez, mikor a kihívó hirtelen hatalmas karmokat, fogakat és bundát növesztett, leszakította a hordó tetejét és a tartalmát egyenesen a szájába öntötte, majd az üres hordót az asztalhoz vágta, ezzel mindkettőt darabokra törve.

A harcra fel nem készült törpök csak akkor látták, hogy minden egyes, eddig átlagos embernek tűnő busó rettenetes szörös bestia lett. A sok józanra rémült törp gyorsan elhagyta a medencét úgy, hogy a lábuk alig érte a földet. Már értették, hogy miért nem kellett senkinek se az Úlgár-medence.

Még ma is, a szövetség összeomlása után is emlegetik a részeg szörnyeket.

Jeromos Komáromi János

Élt egy kutys Jeromos,
kicsi volt, de "nagyokos"!
Tudott Ő már szaladgálni,
enni, inni, lépcsőt mászni.

Űzte, kergette csak egyre
s elkóborolt messze, messze.
Vadvirágok közt a réten,
leste, hol repül a lepke éppen.

Hosszú füle földet verte,
barna bunda testét fedte.
Csaholt egész nap vidáman
mind megette, ami volt a tálban.

Ám a csalfa pillangócska
huss felrebbent, fel magasra.
Jeromos csak nézte, kereste,
de már nem is látta, hol a lepke.

Egyszer ez a Jeromos,
ez a kicsi "nagyokos",
lepkét hajszolt nagy vidáman,
lepkét a meleg nyárban.

Gondolta: "Mára már elég volt itt!
Menjünk tömjük meg a pocit!"
Körbenézett, de nem látta,
merre van a kicsi háza.

Megijedt most Jeromos!
Hiába volt "nagyokos".
Könnyek szöktek a szemébe,
hogy ér haza most ebédre?

Messze szállt a vidám kedve,
mint a rétről előbb a lepke.
Lógott füle, orra s persze
leginkább lógott a nyelve.

Sok virág közt eltévedve
kinek lenne vidám kedve?
Éhes hasa korog-morog
nagyon szomorú e dolog.

Egyszerre csak arra eszmél
ismerős illatot hoz a szél.
Illatfelhő, édes álom:
"Kicsi házam megtalálom!"

Orrocskáját felemeli,
felszáradnak a könnyei.
Szívja az ismerős illatot,
követi, mint fényes nyomot.

Ritkulnak már a virágok.
"Kicsi házam amit látok?
S mi az amit érzek még?
Talán tálkámban az ebéd?"

Vígan, csaholva ér haza,
gyorsan telik a pocija.
Feled lepkét és virágot,
szereti az egész világot!

Komáromi Anna felvétele

Mráz Erzsébet Irma és Kocsis Roland László

Mráz Erzsébet Irma: Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydiban születtem. Régóta írok verseket, de csak 2006-ban sikerült megjelentetni azokat.

Antológiákban, mesegyűjteményekben és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Vers-virágzás és A hegycsúcs messze van címmel. Írok szonettet, prózát, verses mesét is. Fontos számomra a család.

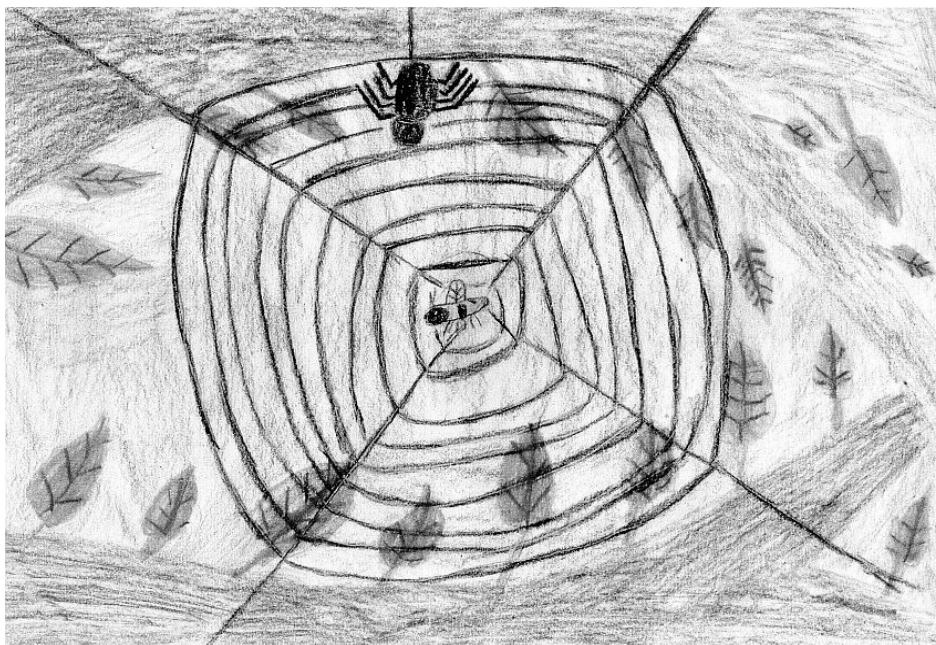
Kocsis Roland László: Gyálon élek, kilenc éves vagyok. A Gyáli Zrínyi Miklós Általános Iskolában tanulok.

Nagymamám, Mráz Erzsébet Irma biztatására kezdtem el illusztrálni verseit.

Pók

Mráz Erzsébet Irma

Nagy pók güzül, a hálóját szövi,
Segítenék, de ő nem engedi.
Ő a mester, nem kell neki kontár,
Ha elkészül, akkor majd lesben áll.
Elkapja a szúnyogot és legyet,
Menekülni csapdából nem lehet.
Büszke nagyon, elkészül a csoda,
Házhoz jön a reggeli, vacsora.

Kocsis Roland László: Pók

Száz pillangó

Mráz Erzsébet Irma

Száz pillangó szálldos
Játékosan,
Libegnek a szélben,
Jó kedvük van.

Egyik virágról most
A másakra ülnek,
A rét zenészei
Vígán hegedülnek.

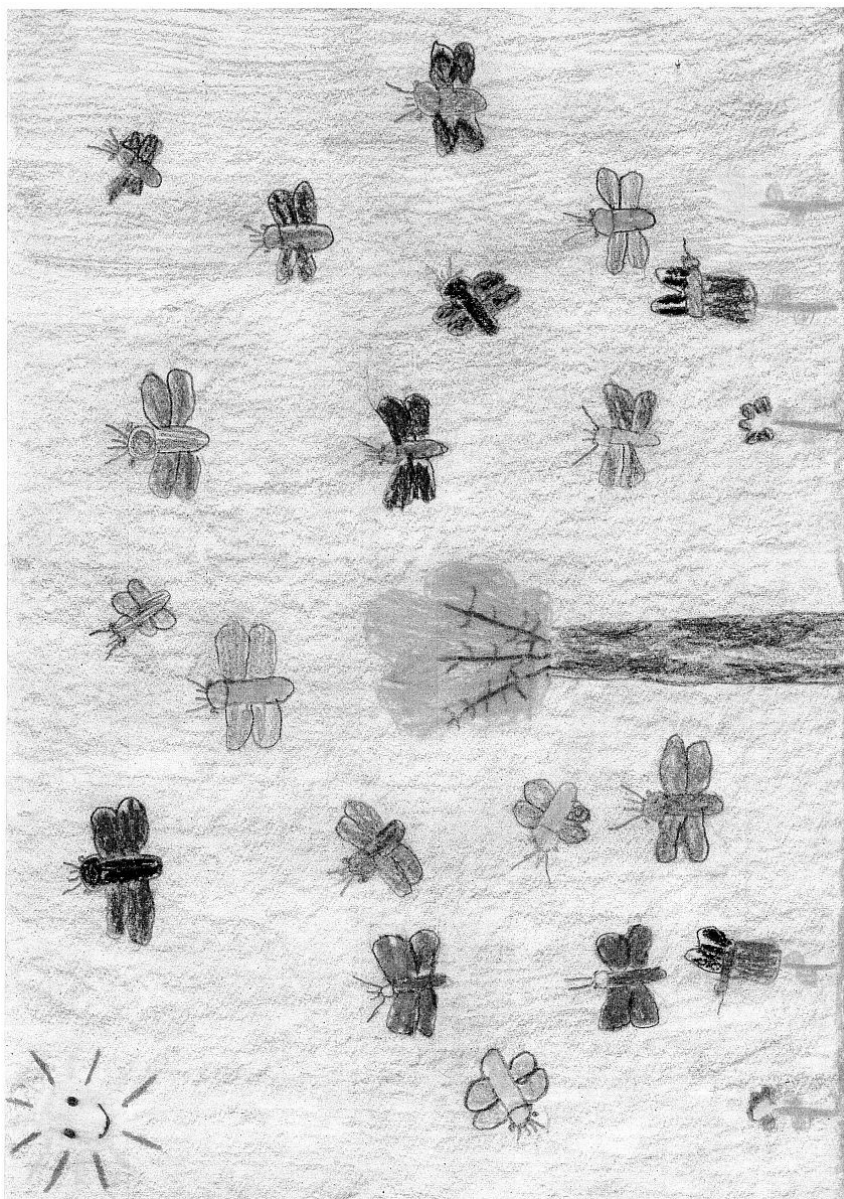
Virágillat lebeg
A tisztás felett,
A fák közül a szél
Nekem integet.

Madárdal szól a fán,
Köszönti a Napot,
Örül, mert a zord tél
Messzire kullogott.

Patak csobog mellettem,
Beleér kezem,
Most hűs vize kellemes,
Jólesik nekem.

Báránfelfhők úsznak,
Csoda-kék az ég,
Heverek a fűben,
Minden olyan szép.

Csend, nyugalom, napfény!
Minden oly csodás!
Mikor felébredek,
Nagy a csalódás.

Kocsis Roland László: Lepkék

Katica

Mráz Erzsébet Irma

Katica száll,
Hétpettyes a szárnya,
Elfáradt már,
Leül egy virágra.

Pihen kicsit,
Ringatózik rajta,
Nem zavarják,
Senki nem jár arra.

Indulni kell,
Mert már otthon várják,
Meglebbenti
Piros, pettyes szárnyát.

Még visszanéz,
Hálás a virágnak,
Csak annyit mond:
Köszí, engem várnak.

Kocsis Roland László: Katica

Megjöttek a gólyák **Mráz Erzsébet Irma**

Megjöttek a gólyák,
Messze, délen jártak,
Itt van már a tavasz,
Mit oly régen vártak.

Sok dolog van itthon,
Megviselt a fészek,
Megjavítják gyorsan,
Kezdődhet az élet.

Itthon vannak végre,
Annyira örülnek,
Magas kéményeken
Versenyt kelepelnek.

Rettegnek a békák,
Rossz világ vár rájuk,
Gyakran megy a gólya
Ebédre hozzájuk.

Ez az élet rendje,
Mindenki így tudja,
Nem ágál ellene
Se gólya, se béka.

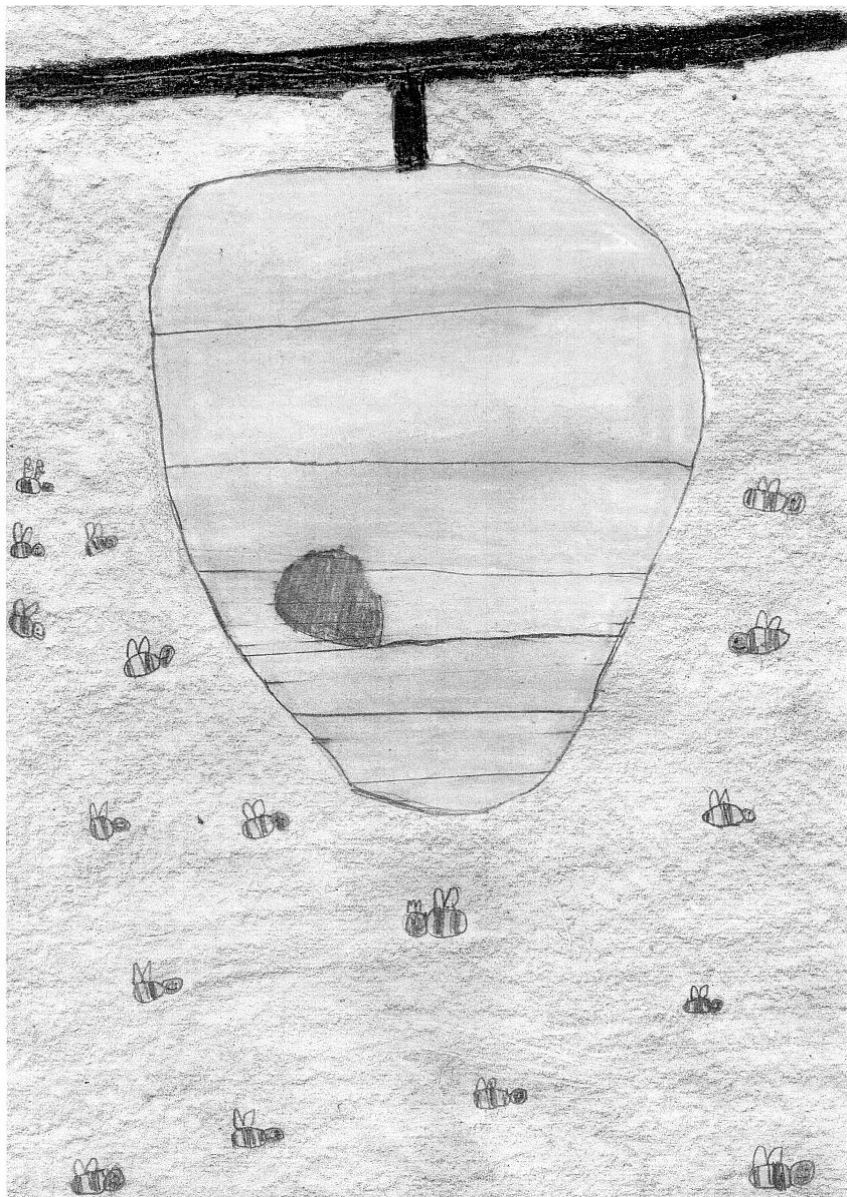
Kocsis Roland László: Gólya

Méhecske **Mráz Erzsébet Irma**

Méhecske száll,
Virágport szeretne,
Még nem talált,
Ezért rossz a kedve.

Üres „kézzel”
Nem mehet ma haza,
Virágpor kell,
Azt mondta a mama.

Tovább repül,
Muszáj, hogy találjon.
Segíts neki,
Ha tudsz, kis barátom!

Kocsis Roland László: Méhkas

Soós Katalin és Kriska Bálint

Soós Katalin: A vidám szív a legjobb orvosság – mondja bölcs Salamon, vagy ahogy én tanítottam kicsiknek-nagyoknak: ha a mosoly ragályos – miért nem akarsz megfertőzni a környezetet? Ez lett az életem mottója, bár riportjaim, tudósításaim és a pár éve a történelmi múlt eseményeit bemutató írásaim nem mindig ezt tükrözik.

Célom rögzíteni és az egyes emberek életén keresztül láttatni a megélt történelmet, és tanulságul továbbadni a jövő generációknak.

Ebben szerepe van Bálintnak is, akivel Amszterdamban találkoztam. Au pairként én követtem an-

nál a családnál, ahol ő dolgozott az érettségi előtti évében.

Az angol gyülekezetben, – ahová mindketten eljártunk, de később itthon is, – többször megfigyelhettem milyen nyitott, kedves fiatalember, milyen könnyen teremt kapcsolatot idegen környezetben is. Szeretetre méltó egyénisége hamar kedvelté teszi, egyedi látásmódja pedig rögtön képekben jelenik meg. Érdeklődése az előző generációk élete iránt inspirálólólag hat rám – mintha neki (is) írnám a történeteimet.

Kriska Bálint: Muzikális családban nőttem fel. Már az anyaméhben klasszikus zenét hallgattam.

Az organikus motívumokat szeretem, ezek valahogy ösztönösen jelennek meg a rajzaimon, festékkompozícióimon.

A fotózásban és a videózásban azt szeretem, hogy egy saját világot érdekes és/vagy szokatlan szemszögből tudok megmutatni.

A zeném is hullámzó, szférikus, a lüktetés adja a ritmust.

AGAVOID együttes: Egy májusi estén alakultunk, és ősszel már a tehetségkutató döntőjébe kerültünk. Azóta sok budapesti és vidéki helyen játszunk. Örömmel tölt el, hogy zenémet megoszthatom másokkal.

Budapest meg én

Soós Katalin

Cserépkályha

Gyula bácsi sokat mondogatta: Budapesten 30-50 évenként mindig lőnek, ezért a lakásban kell legyen egy igazi kályha. Zsófi is így tett, amikor a Bazilika melletti utcában a bolgárkertészné 150 éves konyhájából és cselédszobájából az első otthonát kialakította. A félszobát is megvette hozzá, mert a sarokban egy romos cserépkályha árválkodott. Budapest legjobb kályhása rakta át. Mindenki a csodájára járt. A lakásszentelőn a barátai sorban álltak, hogy előtte pózolja megörökíttessék magukat. Még a Városszépítőktől is jöttek megnézni a híres kályhát. Zsófi életébe azonban beleszólt az Élet: férjhez ment, elköltözött és soha többé nem fűtöttek be a zöld cserépkályhába.

Mackós iskola

Azon az őszen lőttek. Tankok vonultak még Budán is. A tanítás szünetelt. A Mackós iskolában is. Januárban az osztályt – 9 főt, a többi disszidált – átirányították a Kissjánosba. Az értekezlet után, amikor ezt közölték velünk, húgommal leverten ballagtunk hazafelé a sötétedő utcán. Az antikvárium lépcsőjén egy öklömnyi narancssárga gombolyag didergett. Felvettük, párhetes kiscica volt. Kabátomba dugtam és otthon a kishúgom cumijával etettük. Szép nagyra nőtt. A kerítés tetején szokott napozni. Valaki tigriskölyöknek nézte, elvitte. Megsírattuk.

A nyáron talákoztam a híres íróval. Ő is a Mackós iskolába járt, csak kicsit korábban. Neki nem volt tigriscsíkos cicája. Neki francia felesége volt.

Kriska Bálint: Poli-city

Szerelmem

Soós Katalin

Budapest a gyönyörű nő. Kebleit Budán hordja. A Margitsziget, a gyönyörök kertje illatos. Harisnyakötői a Lánchíd és a Szabadság híd, amelyek a Kék Dunát, terpesztett combjait díszítik. Szoknyáját a Kis- és Nagykörút fodrozzák, ékkövek rajta az Országház, a Szent István Bazilika, a sok templom és múzeum. Óbuda, a királynék városa pecsételi meg karját, rajta római dísz: Aquincum. A Vár, a Királyi, keskeny utcáival, gótikus házaival a karperecek. Ujjain értékes gyűrűk a Gellért és Rudas fürdők. Másik kezén az időmérő a Milleneumi szoborsor, a Széchenyi fürdő. Keszkenője a Városliget.

Lásd meg őt te is és szeresd őt úgy, mint én.

Fél pohár aszú gyertyafényben

Soós Katalin

Már kezdett a tokajitól álmosodni, amikor az üveg mellett lévő dugón a szám, „2002” kiélesedett. Már ennyi éve? Jól emlékszik arra a napra. Dave váratlanul hívta fel. Ma, ma este soron kívül szeretne találkozni vele. Ráér? Hangja várakozásteljes, izgatott volt. Hét közben? Ugyan mi történhetett? Talán... Hiszen már fél éve találkozgatnak, viszi őt a kedvenc helyeire: ahol horgászni szokott, egy-egy történelmi városkába, orchidea kiállításra a gyönyörű arborétumba, még koncertre is a katedrálisba. De mindig csak hétvégén. Utóbbi időben az volt az érzése valamit akar mondani, de aztán mindig elhallgatott és gyorsan másról kezdett beszélni. Egy többszáz éves pubba vitte, ahol a füstös gerendák jól mutatták a ház szerkezetét. Az őszi estén a kandallóban igazi fahasábok adtak meleget. A benyílóban éppen két személy fért el egymás mellett a tölgyfaasztalnál.

Kriska Bálint: Fragile

A remek vacsorából egyikük sem tudott rendesen enni. Dave izgatottsága átragadt rá is. Lassan kortyolgatták a Tokajit. Honnan tudott ez szerezni ilyen ritkaságnak számító bort? – szaladt át rajta. Az asztalon fekvő két hosszúszerű vérvörös rózsát nézte a celofánban és várt. Mit is? Maga sem tudta igazán.

Már befejezték a vacsorát, Dave közelebb húzódott hozzá, mélyen a szemébe nézett, a bal kezét két kezébe vette és megcsókolta. Érezte, hogy a férfin is remegés fut át.

– Linda – kezdte –, már régen szeretnék valamit elmondani.

Nagyra nyitott szemmel, kíváncsian várta a folytatást.

– Isten nyugosztalja, még a feleségem sem tudott róla.

Meglepődött. Levegőt sem mert venni, amíg a férfi újra meg nem szólalt:

– Én... én....

Nem tudta folytatni, sírva fakadt. Arcát Linda vállába nyomta, könnyei a nyakába folytak. Mint egy kétségbeesett kisgyereknek, simogatta a haját, a vállát.

– Jól van, nincs semmi baj... – duruzsolta.

– Én embert is öltem! – lehelte a fülébe. – Az Öböl háborúban elfogtak az arabok, de megszöktem. A társammal a sivatag felé menekültünk. Már az oázis szélén voltunk, megpihentünk. Egyszer csak ültében eldőlt. Valaki követett minket. Sötét volt. Vaktában szúrtam. Muszáj volt. Vagy ő – vagy én.

Rázta a zokogás. Lassan nyugodott meg. Majd Linda szemébe nézett és mint, aki mázsás súlytól szabadult suttogetta:

– Meg tudsz bocsájtani?

A gyertya lángja meglibbent és a tokaji folyékony aranyként csillant a pohárban.

Kriska Bálint: Szem-telen

Szilvia meséiből

Soós Katalin

Hol is van a – munka – helyem?

A férjem vénlány nővére, mint egy anyóspótlék teljesen rátelepedett az életünkre. Már-már majdnem tönkre tette a házasságunkat, amikor egy váratlan esemény szokatlan módon avatkozott bele a viszonyunkba. Egy reggel a munkahelyemre érve, szóltak, hogy az igazgatóhelyettes hívat. Belépve az irodájába nem sokat tétovázott és közölte: vagy azonnal beadom a felmondásomat és önként távozom, vagy fegyelmi elé állít. Mindenképpen a jövőben jó lesz, ha óvatosan közlekedem, vigyázok a fiamra és a házunkra – ki tudja mi történhet...

Az évek alatt megismertem milyen rámenős, kegyetlen főnök és a kollégáktól is tudtam a piszkos dolgairól. Próbáltam is tenni ellene mint a munkástanács dolgozók által megválasztott vezetője, de hiába volt a rendszerváltás, vidéken a volt nomenklátúra erősen tartotta a pozícióit. Minden harcom a tisztességes munkáért hiábavaló volt. Íme itt az eredmény: mehetek és még reszketetek is a családom épségéért.

Teljesen fejbeverten mentem vissza az irodámba, nem is emlékszem hogyan vettem búcsút a megdöbbszent kollégáimtól. Hazafelé vezetés közben lázasan járt az agyam: mihez kezdjek fővárosi értelmiségi nő létemre egy poros vidéki kisvárosban egy rokkant férjjel és egy 3 éves kisgyerekekkel? Hogyan, miből fogunk megélni? – kiáltottam fel az Istenhez. Nemsokára jött a válasz: Kaptál képességeket – használd!

Mire hazaértem kész is volt a tervem: gazdálkodni fogunk! Lelkesedésem „megfertőzte” a fiúkat és elfogadták az ötletet. Férjem rokkant nyugdíjából éppen telik a kötelező befizetésekre, én kenyeret fogok sütni és a kertben a gyümölcsfák közé veteményes kertet fogunk telepíteni.

Így is lett. Hármasban mentünk el a malomba, ahol egy nagy zsák kenyérlisztet, a piacon vetőburgonyát, eper- és virágpalántákat, a Vetőmagboltban zöldségmagokat vettünk az utolsó fizetésemből. A következő napok lázas munkában teltek. Mialatt kisfiammal lelkesen ástunk, ültettünk, öntöztünk, jelöltük ki a növények helyét, addig férjem fűrt-faragott a műhelyben. Minden ágyás csinos kis táblát kapott, rajta festve és írva a növények neve. Keze alól egy kis műremek is kikerült: a kicsi talicskával Gergő is tudott segíteni a kerti munkákban. Együtt lestük a kibújó levélkéket, a szárba szökkenő növényeket, locsoltunk, gazoltunk. Közben nagyokat nevettünk, hogy ha a Jóisten kikönyököl egy felhőn, akkor csak egy nagy popót lát, két gumikesztyűs kezét és egy nagy szalmakalapot, ahogyan én a kissámlin csücsülve szorgoskodom az ágyások között.

A legnehezebb azonban a kenyérsütés volt. Gyakorlatban ki kellett tapasztalnom hogyan lehet a legeredményesebben fel-futtatni az élesztőt, később a kovászt és megfelelő hőmérsékleten megkeleszteni a bedagasztott tésztát. Sikert értünk! Rendszeresen hente kétszer két vekni kenyeret sütöttem. Az első, még meleg veknit büszkén vittük el este a fiatal felnőttek bibliaórájára, ahol a lelkész megáldotta és szétosztotta. Felemelő, emlékezetes élmény volt.

A következő héten megpakoltam a füles kosarat és kisfiammal lesétáltunk a város túlsó végében lakó barátnőmhöz, aki miután a városi házukban inflagranti kapta a férjét a titkárnőjével, azonnal kiköltözött a nyaralójukba.

Évek óta egyedül élt itt rokkant-nyugdíjából, ami mellett nyulakat tenyésztett a kertben és a hatalmas diófa termését árulta. Ez sem volt egy fényes életszínvonal!...

Amikor meglátta a teli kosarat sírva fakadt és arcát a konyharuhába tekert kenyérbe temette. Ezután sétáink rendszeresek lettek a nagy kertbe. Amíg Kata, barátnőm kisunokája és Gergő vidáman játszott a barátságos németjuhással, addig mi eladásra törtük a diót vagy vágtuk a zöldet a nyulaknak. A füles kosárban a frissen sült kenyér mellett mindig volt éppen akkor termett zöldség, gyümölcs, később a nyáron eltett lekvár, befőtt.

A sovány, homokos föld meghálálta a gondoskodást: annyi uborka, zöldborsó, lóbab termett, hogy el tudtam adni a fölösleget. A gyümölcsfák kora tavasztól a nyár végéig bőven termettek, alig győztem befőzni őket. Volt, aki a meggyeimért sárga- vagy őszibarackot adott, a szilvákért körtét, birsalmát kaptam. A kanadai mogyorófa és a diók annyit termettek, hogy a szomszédok, volt kollégáim sorba álltak, hogy nekik is jusson.

Sógornőm először kárörvendően figyelte, hogyan állom meg a helyem a nehéz, nekem szokatlan körülmények között. Amikor látta, milyen jól boldogulok, sőt boldog vagyok, és hogy az öccse is elfelejtve rokkantságát milyen örömmel teszi hasznossá magát és hogy a mi kis hármasunk immár megbonthatatlan, – lassan megbékélt és nem akart állandóan kioktatni és az öccsét ellenem fordítani.

Lassan egy év is eltelt mióta munkahely-nélküli lettem, de a kenyérlisztes zsákom csak nem akart kiürülni. Még elég sokáig futotta a heti kétszer két veknire.

Sharing makes everything more beautiful!

Vilcsek Adrienne és Vörös Eszter Anna

Vilcsek Adrienne: 2005. óta írogatok, írásaimat 2009-ben jelentettem meg először a Verselő Antológiában, s azóta Komáromi János jóvoltából rendszeres szereplője vagyok az éves és tematikus antológiáinak. Itt lányom rajzai láthatók írásaimmal együtt.

Vörös Eszter Anna: 2013 januárjában egy álom hatására kezdett el rajzolni 10 év kihagyás után. Rajzai is álomszerűek, tele szimbolikával. Az ő képi világa közel áll mindahhoz amit én a verseimben ki szeretnék fejezni és átadni magamból másoknak.

Vörös Eszter Anna: Repülés

Szabadságvágy (részlet)

Vilcsek Adrienne

Álmok mámora
Szabadító reménység
Szállj velem messze

Vörös Eszter Anna: Az én Pegazusom

Éji varázs

Vilcsek Adrienne

Muzsikál az éj
Megszólal a sötét csend
Hallgatja a hold

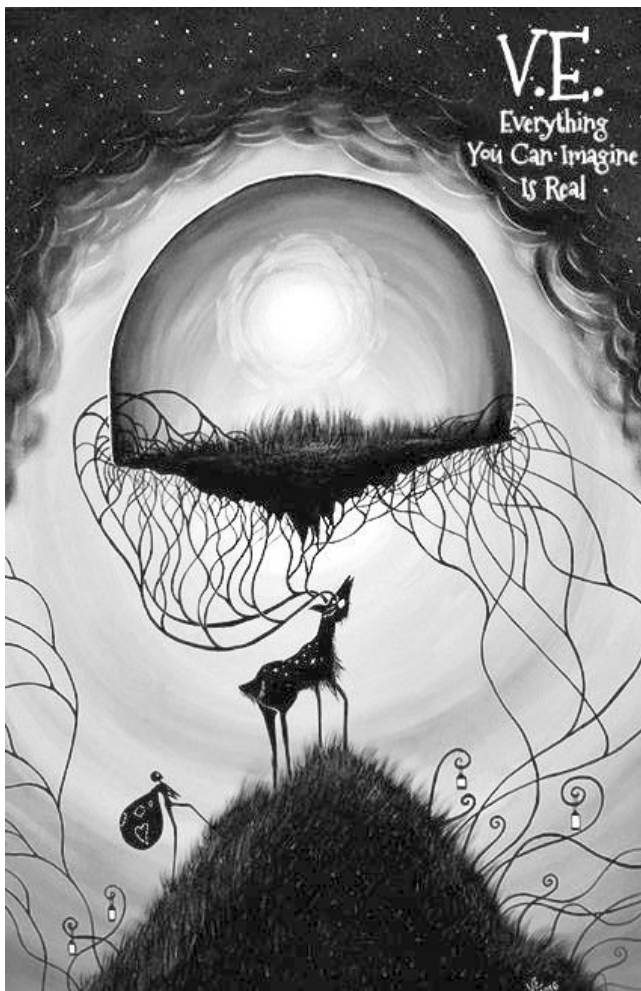

Vörös Eszter Anna: A fenyves csendje

Várakozás

Vilcsek Adrienne

Talán egyszer megérkezel.
Leszállsz a vonatról,
jössz felém mosolyogva.
Átkarolsz, és fülembé súgod:
Megjöttem!
Elhoztam neked a holnapot!

Vörös Eszter Anna: Vezess engem az érintetlen földre

Útjelző Vilcsek Adrienne

Aki fényt hordoz,
idegen utakon jár,
de hazatalál.

Vörös Eszter Anna: Reményfalók

Félelem

Vilcsek Adrienne

A legrosszabb érzés félni a félelemtől,

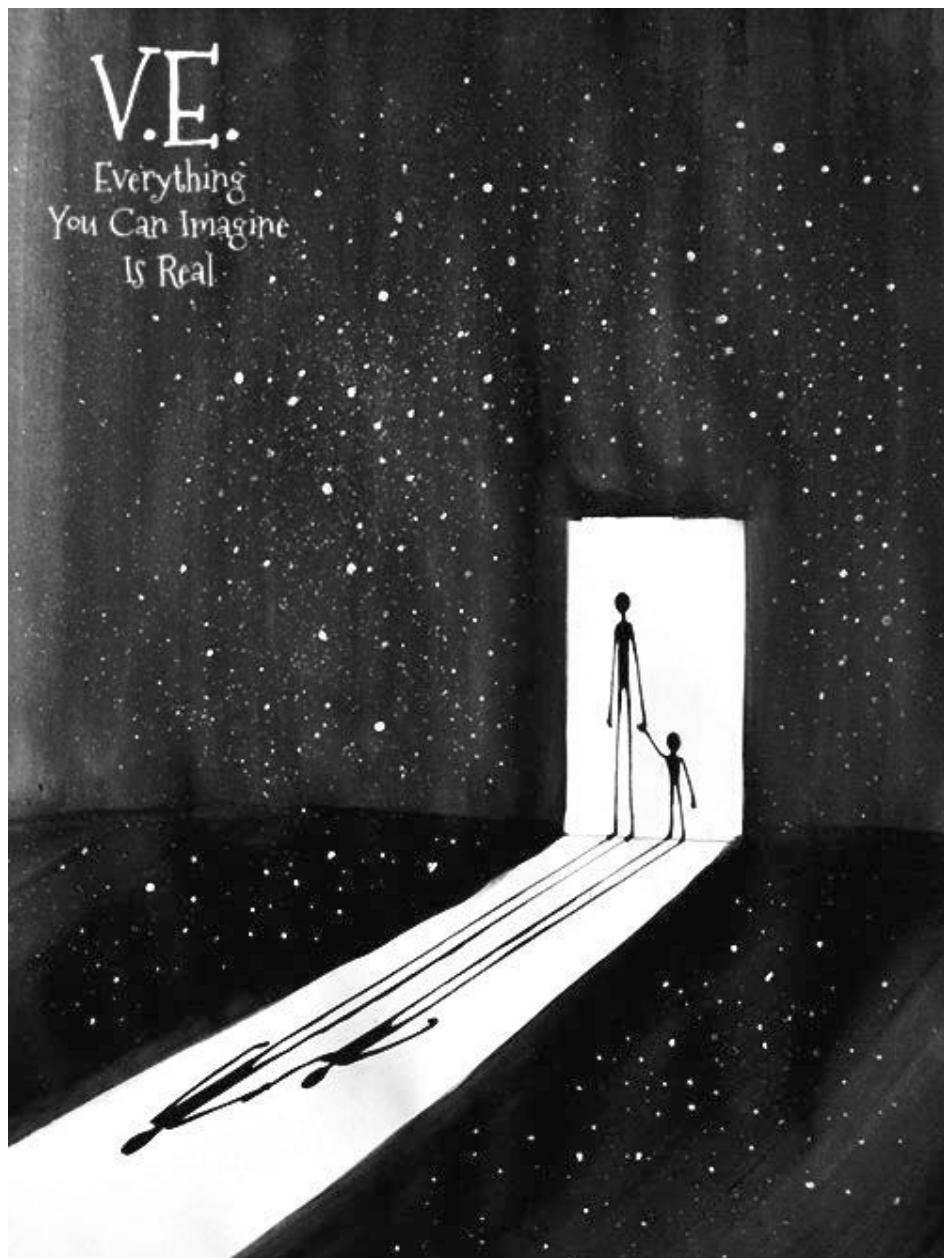
Mert a félelem arctalan.

Nem láthatod, nem hallhatod, s nem
tapinthatod.

Nincs önálló élete,
ezért áhítozik a tiédre.

Odaát Vilcsek Adrienne

Odaát vár rád a tükörvilág
hol mindenki megleli önmagát
Túl a félelmek börtönén
a magány által átrágott árnyakon
lelked végre nyugalomra lel..
Ne félj belépni az ajtón,
ott van a súlytalan boldogság
odaát
vár
rád
is
a
tükörvilág

Vörös Eszter Anna: Odaát

**Szeretne alkotásai által fennmaradni?
... scripta manent – ... az írás megmarad**

Önálló kötetek kiadása

Álmodozott már arról, hogy egy elegáns könyvet tart a kezében, amit már megérinteni is élvezet? Megsimogatja a borítóját, elolvassa a címet, érzi az ujjai alatt a kellemes bizsergést, érzi a kezében a kötet súlyát, vastagságát, látja a színét és ahogy megfordítja, szeme megakad a szerző nevén. Annak a nevén, akinek az alkotásai ebben a csodálatos könyvben szerepelnek. ...és akkor hirtelen ráébred, hogy ez a saját neve! Elönti a boldog izgalom, az a jóleső érzés, amit olyan ritkán élhet át. Kinyitja a kötetet, gyönyörködve nézi a betűket, vagy a képeket amelyek a saját gondolatait, legőszintébb érzéseit tartalmazzák...

**Mostantól a valóságban is átélheti ezt!
Kis példányszámban is kedvező áron és
magas minőségben!**

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

Sok éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.

A kemény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában.

Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

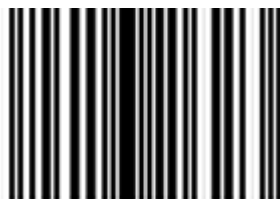
Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon? Érdeklődését minél előbb jelezze! Így mindig az első között kapja meg a Verselő Antológia részletes kiírását!

Weboldal: <http://legyenkonyved.hu>

E-mail: infoszponzor@gmail.com

Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

ISSN 2416-2620